

Allah'a (c.c) hamd eder, Rasûlü'ne sonsuz selatü selam ederiz.

Rûz-i mahşerde O'nun (s.a.s) şefaatinı talep ve ümid ederiz.

Ahmed Muhammed Mustafa... (s.a.s)

O dünyaya teşrif edip nebilik vazifesi verilince, zalimlerin ezberleri bozuldu. Zillete düşmüş mazlumlar ise uyanıp üzerlerinden zillet elbiselerini çıkardılar. Hatta daha nebilik verilmezden evvel, mevlidinde dahi bin yıllık yanan küfür ateşi sönmüş, kısra sarayındaki sütunlar savrulmuştu.

O, iblisin amansız düşmanı idi. Ömrünün eli kolu bağlı kaldığı en amansız demiydi. O; Ebu Cehillerin, Ebu Leheblerin maskelerini düşürmüş, kibirlerini yıkmış, putlarını devirmiş, hevalarını yerle bir etmişti. Kıymet verilenlerin basitliğini göstermişti. Kıymet vermeyi unuttuklarını insanlara hatırlatmıştı. Adet yerini bulsun diye diri diri kız çocuklarını gömenlerin "katiller" olduklarını yüzlerine haykırmıştı.

"Diri diri gömülen kız çocuğunun, hangi gûnahtan ötürü öldürüldüğü sorulduğu zaman..." (Tekvir, 86)

O, iyice birbirine karışmış hak ve batılın arasını açmıştı. Ne olduklarını mütekâmilten göstermişti.

"Dinde zorlama yoktur. Hakikat, iman ile küfür apaçık meydana çıkmıştır. Artık kim şeytanı tanımayıp da Allaha iman ederse o, muhakkak ki kopması (mümkün) olmayan en sağlam kulpa yapışmıştır. Allah hakkıyla işitici, (her şeyi) kemâliyle bilicidir." (Bakara, 276) emr-i ilahisini tüm insanlığa iletmişti.

Usta iz sürücüler ile, kiralık katiller ile, savaşılar ile, büyü ve sihirler ile, devirebilecek kem nazarlar ile, ekonomik savaşılar ile, yerinden yurdundan etmeler ile, sevdiklerine zarar vermeler ile, dünyalık metalar ve imkanlar teklif etmek ile ve benzeri türlü oyun ve numaralarla onu davasından alıkoymak istemişlerdi. Ama nafiye... Buyurmuştu ki:

"Güneşi sağ elime, ayı da sol elime verseler, ben yine bu dinden, bu tebliğden vazgeçmem. Ya Allah (c.c), bu dini hâkim kılar, yahut ben bu uğurda canımı veririm."

O'nun (s.a.s) Allah'ın Resûlü olduğunu babalarını tanıdıkları gibi tanıyıp da O'na düşmanlıkta hiç kusur etmeyenler olmuştu. Son nefeslerinde dahi kendi canının derdinden geçip O'nun akıbetini merak edenler olmuştu. Aman Yarabbi, bu nasıl bir düşmanlıktır? Musa'nın (a.s) firavunu dahi ye's hâlinde iman etmeye kalkmamış mıydı?

O'nun (s.a.s) düşmanları şimdi neredeler? Sakın ha, Peygamber Efendimizin vefatı ile beraber onların da düşmanlıkları bitti sanılmasın. Cetlerinin izinde öyle bir düşmanlık peşindeler ki... O'ndan bir iz dahi bırakmaya çalışıyorlar. Işığa düşman yarasalar gibi Hz. Peygamber'in (s.a.s) her hatıratına saldırıyorlar ve susmak nedir bilmiyorlar.

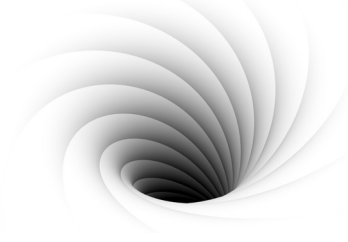
Hiç üflemekle güneş söner mi?

İşte bu yüzden, bu sayımıza "Onların Sözleri" diyerek başlıyoruz.

Çalışma ve gayret bizden, başarı Allahü Zül'Celal'dendir.

Bâkî ve kevserî selamlar...

İçindekiler

Onların Sözleri

Abdullah DEMİRCİOĞLU / 3

Doyamadığımız Şu Dünya

Ayşe DEMİRCİOĞLU / 5

Kardeş eti yiyenlere: Perhiz

Yaren / 18

Ahvalimiz ve Akıbetimiz

Yusuf SELİM / 32

Divan-ı Kebir'den / 7

**Ankâzâde Köstendili Halil Efendi'nin
Tüti İhsan Efendi'ye Mektubu (22. Mektub) / 8**

**Mezhepler Dinin Kalesidir
Mizan / 12**

**Ayasofya Diyor ki
Cengiz NUMANOĞLU / 14**

**Derviş Olsam
Eşrefoğlu (k.s) / 15**

**Beni Âdem'in Efendisine Şiirlerin Efendisi Olan Na'tlar - 15
Tufan ATMACA / 16**

**İllüzyon
Fehmi YILMAZ / 22**

**Anlat Mürşidim
Ali Karakaya / 23**

**Zikir Ehline Bazı Önemli Hatırlatmalar / 4
Zülcenâheyn / 24**

**Masal Sadece Masal mıdır?
Edibâli KARABIYIK / 26**

On Sekiz Bin Âlemin Mustafası (s.a.v) / 29

**Allah'ı Görmek Mümkün müdür?
Ömer NESEFÎ / 34**

Abdülkâdir Geylânî'nin Ahlakı / 36

Allah, Kubâ Halkını Niçin Övmüştür? / 38

Veliler Sofrası / 39

**Ateşteki Maşa
Yalçın ALBAYRAK / 40**

**Eş Şeyh Es Seyid Hacı Mustafa Hayri Öğüt'ün (k.s)
İhvanlara Yaptığı Konuşmadan Bir Kesit / 42**

Son Zamanlarda Yitirdiğimiz Duygu Hayâ / 43

**Buyurun Efendim!
Rasim ÖZDENÖREN / 44**

Zikir Meclislerinin Fazileti / 45

Bursa Ulucami'indeki Levhanın Sırrı / 46

**Gel Seninle Dost Olalım!
Zülcenâheyn / 47**

Cuma Hutbesinde Hz. Cebrail'in Üç Duası / 48

Onların sözleri

Abdullah DEMİRCİOĞLU / İFEG Rektörü

Kim, bu onlar?

Tabi ki inanmayanlar...

O devirde ne kadar var idiyse, ondan sonra kıyamete kadar böyle devam eder gider. İnkârcılara hiçbir şey fayda vermedi. Toprak onları içine aldı, öyle sıktı ve mahvetti ki, o gün bugün kendilerine verilen azap devam ediyor ve edecek. Ne zamana kadar? Dünyada, kıyamete kadar kabir azabı ve

ondan sonra da ebedi olarak ahiret azabı. Onun sonu da yoktur.

Bu dünyada varlıklı yaşayıp Yaradan'ı inkâr edenler, bin sene (elfe sene) yaşasalar ve inkâr üzere ölseler, onları elim olan azaptan hiçbir kimse kurtarmaya muktedir değildir.

Hem Kur'ân-ı Kerîm ve hem de hadislerde bu hususta açık olarak ikazlar vardır. Rasûlullâh (s.a.s),

kendisinden sonra rahatı yerinde, koltuğuna yaslanmış bir vaziyetle hadislerini bir kenara itecek olanlara işaret etmiştir. Böylelerini **“Sizi bu halde bulmayayım!”** şeklinde uyarmıştır.

Her zaman derim, O’nun (s.a.s) ağzından dökülen her söz bir mucizedir. İşte bu hadiste öyle asırlar ötesinden bunların olacağını haber vermek, ancak ve ancak bir peygamberin kârıdır. Bu itibarla bütün hadislerin hemen hepsinde bu mucize oluş gizlidir. Bunlar hayatımızla ilgili ne varsa, gelecek olanlarla ilgili, âhirete müteallik ne varsa hepsi böyledir. Kimse hadislerin bu yüksek değerleriyle alay etmesin, eğlenmesin! Böyle yapanlar kâfirlerin ta kendileridir. Bunlar tevbe edip dönmedikten sonra âhiretteki durumları ebediyen azaptan başka bir şey olmayacaktır.

Hadislere saldırdılar, dini yıkımlar yapıyorlar. Hızlarını alamadılar, şimdi Kur’ân’a saldırıyorlar. Ne olduğu belli olmayan, aslında şöyle diyeyim, ister Avrupalı olsun ister ne olursa olsun, daha önceki kâfirlerin, İslâm’a saldırı mahiyetindeki kitaplarından alıntı yaparak tahribat yapıyorlar.

Bunları ve bunlar gibi olanları, televizyonlarda veya diğer iletişim vasıtalarında adıyla sanıyla teşhir edip, ne mal olduklarını müslümanlara duyurmak gerekir. Bu hususta en büyük vazife Diyanet İşleri Başkanlığı’na düşmektedir. Pasif kalınmamalıdır. Müslümanların itikadî, amelî ve sair nesi varsa onlara dokunmaya, onları örselemeye kimsenin hakkı yoktur. Hükmü geçmiş, bozulmuş hristiyan ve yahudilerin inandıklarına değil de İslâm’a hem de hak din ve son din, din-i mübîne yapılmaktadır. Bu çok acı bir durumdur.

hak din ve son din, din-i mübîne yapılmaktadır. Bu çok acı bir durumdur.

İnkâr halleri birbirlerine benzeyen insanlar, her devirde var olmaya devam ediyor. Rivayet olunduğuna göre öldükten sonra dirilmeyi inkâr eden Ubey

b. Halef, çürümüş bir kemik alıp elinde toz haline getirip ufaladıktan sonra Rasûlullâh’a (s.a.s) dönerek, “Allah’ın bu çürümüş kemikleri tekrar dirilteceğine mi inanıyorsun!” dedi. Rasûlullâh (s.a.s): **“Evet, seni diriltecek ve cehenneme sokacak!”** diye cevap verdi.

Aşağıdaki iki âyet bunun üzerine inmiştir:

“Onların sözleri, seni sakın üzmesin. Şüphesiz biz onların gizlemekte olduklarını da açığa vurduklarını da biliyoruz. İnsan görmez mi ki, biz onu meniden yarattık. Bir de bakıyorsun ki, apaçık düşman kesilmiş.” (Yâsîn, 36/76-77)

Diyecek çok şey var. Bununla iktifa edelim.

İnkârcıların hesabını Allah (c.c) âhirette çok acı olarak alacaktır. Onlar kendileri düşünsünler.

Allah bizlere, iman ve hidayet verdikten sonra dalaletе düşürmesin.

Âmin...

Bir hatırlatma!

Yevmî (günlük) zikirler ihmal olunmasın.

Toplu zikirlerimizde (Hatm-i Hâceler) titizlik gösterelim.

Bu mübarek, müberra yolu lekelemeyelim. İyi birer mutasavvıf ve mutasavvıfe olalım. Allah’ın (c.c) rahmetine, bereketine kavuşalım.

O’nun (c.c) selamı, mağfireti üzerinize olsun.

Doyamadığımız Şu Dünya

Ayşe DEMİRCİOĞLU

Yunus Emre'den (k.s) bize miras kalan güzel bir söz vardır:

*Mal sahibi mülk sahibi
Hani bunun ilk sahibi,
Mal da yalan, mülk de yalan,
Var birazda sen oyalan.*

Aslına bakılırsa bu kafiyeli sözlerde ne kadar hakikatler gizlidir. Dünya'nın da gezegenlerin de, insanların da hayvanların, malın da mülkün de, sahibi ve yaratıcısı hiç şüphesiz Allah'tır (c.c). Mal-mülk yalan olmasaydı, fâni ve geçici olmazlardı. En son model alınan muhteşem bir araba bile bir kazada

paramparça olabilir. Yaptırılan en güzel villa bile bir deprem karşısında yerle bir olabilir. İşte insan, bu en son model arabalarla, en lüks evlerle, parasıyla puluyla avunup durur. Bilmeli, bunlara ehemmiyet vermemeli, bu dünyada her şey fanidir ve yok olup gitmeye müstehaktır.

Dünyaları verseler bize, yine de doymayız. En güzel hediyeleri güzel paketlere sarıp verseler, yine de dahasını isteriz. Dahasını isteriz, ama dahalar hiç bitmez. O gelir piyasaya onu isteriz, şu gelir bunu isteriz. En son teknoloji şudur, en donanımlısı budur diye diye insanı maddeye bağımlı kıldılar.

Hâlbuki madde bir araçtır, amaç değil. Sağımız, solumuz, önümüz arkamız, her yer maddeye bürünmüş. Bunun dışında başka bir şey göremez olmuş insanoğlu. Dünya sevdasına kapılmış gidiyor, sonra da huzur mutluluk bekliyor. Ey dünyaya dalmış kişi, sen kalbine sığdırmışsın geçici hevesleri, sevdaları, huzur senin neyine? Huzur istersen evvelâ kalbinden söküp atmalısın dünyaya ait her türlü sevgiyi.

Verilen ile yetinmek, şükretmek, nimeti artırır, ziyadeleştirir. Allahü Teâlâ, kelamında buyurmuyor mu: **“Bana şükredin nankörlük etmeyin.”** Nankörlük, verilen nimeti görmemezlikten gelmektedir. Mabud veriyor ama küstah kul beğenmiyor, dahasını istiyor. Bu kadar ukalalık yapılır mı seni yoktan var edene, türlü türlü nimetleri tattırana? Ne yazık ki, her zaman kendimizden maddi durumu daha yüksek olanlara bakarız, onlara özeniriz. Aman ne güzel arabası evi, çantası, telefonu varmış deyip içten içe sinsice kıskanırız belki de. Oysa Yüce Kur’an’da Karun’un hayatı bize bir ibret değil midir? Karun, Hz. Musa’nın (a.s) zamanında yaşamış bir kimse, kendisine Allahü Teâlâ mal-mülk servetler nasip etmiş, fakat o bunu kendi ilmiyle sahip olduğunu iddia etmiş. Hz. Musa’nın (a.s) kavminden bazıları Karun’u bolluk içinde gördüklerinde **“Keşke Karun’a verilenin benzeri bizim de olsaydı. Hakikat şu ki o, çok büyük devlet sahibidir”** demişlerdir. Derken, her şeye kâdir olan Rabbü’l-Âlemîn, Karun’u ve sarayını yerin dibine geçirmiştir. Ve daha önceleri Karun’un zenginliğine özenenler bu ibretli sonu gördüklerinde **“Demek ki Allah (c.c) kullarından dilediğine rızık çok da, az da verir. Şayet Allah (c.c) bize lütufta bulunmuş olmasaydı, bizi de yerin dibine geçirirdi. Demek ki inkârcılar iflah olmamış”** demeye başladılar.”

Demek ki Allah dilediğini zenginleştirir, dilediğini fakir kılar. Nitekim âlemlere rahmet Peygamberimiz (s.a.s) şu üslupta dua ediyor: **“Allah’ım, azdıran zenginlikten, isyan ettirecek fakirlikten Sana sığınırım.”** Bize örnek, lider olan güzel Peygamberimiz dua ederken illâ zengin olayım demiyor, her iki durumdan da Allah’a (c.c) sığınıyor. Bizlere de bu şekilde dua etmek düşer.

Alışveriş yaparak mutlu olduğumuzu zannediyo-

ruz, oysa mutluluk para harcamakta mı? Lüzumsuz yerlerde, lüzumsuz para harcamak israftır. Allah (c.c) ise Yüce Kur’an’da **“Yiyiniz, içiniz fakat israf etmeyiniz. Allah, israf edenleri sevmez”** buyuruyor. Allah’ın (c.c) bizi sevmesini istiyorsak, O’na layık bir kul olmalıyız ve israftan kaçınmalıyız. Çöpe attığımız her nimet, nimeti verene karşı büyük bir saygısızlıktır. Bu saygısızlığı yapmak istemiyorsak, tabaklarımızı sünnetleyelim. İsfraf sadece yeme-içme ile bitmiyor. İsfraf edilen o kadar çok şey var ki, bunlardan bazıları: zaman israfı, kelime israfıdır. Yine Allahü Teâlâ Kur’an’da **“O gün insanlar, amellerinin karşılığı kendilerine gösterilmek üzere bölük bölük çıkacaklardır. Her kim zerre kadar hayır işlemişse onu görecektir. Her kim, zerre kadar şer işlemişse onu görecektir.”** Yani kısacası, yaptığımız her iş, attığımız her adım, aldığımız her eşya, birer birer sorulacaktır. Nerede kullandın? Ne yaptın? Nasıl kullandın? Peygamberimiz, **“ölmeden önce ölünüz”** buyurduğunda ölmeden kendinizi hesaba çekiniz, muhasebe ediniz demek istemiştir. Bizler de alacağımız her eşyada evvelâ bir durup: acaba gerçekten ihtiyacım mı var, yoksa keyfi mi alıyorum. Hem ahirette bunların hesabını nasıl vereceğim? diye derin derin düşünmeliyiz. Nefsimizin istediği bir yiyeceği/içeceği almak istediğimizde **“sanki yedim, sanki içtim”**; ihtiyaç dışı kıyafet almak istediğimizde **“sanki aldım, sanki giydim”** demeliyiz...

Allah dilediğine mülk, isteyene ilim verir. Mülk, verdikçe azalır. İlim, verdikçe çoğalır. İlim çok kârlı bir iştir. Evvelâ ilim öğrenmeyi bir ihtiyaç bilip can-u gönülden isteyelim. Bu ilmi de güvenilir kaynaklardan, güvenilir kişilerden öğrenelim. Sonra amel edip başkalarıyla paylaşalım. İlim, hayatımızın bir parçası olsun. İlim öğrenmeden bir gün bile geçirmeyelim. Ki Peygamberimiz (s.a.s) buyuruyor: **“İki günü birbirine denk olanlar aldanmıştır.”** O yüzden, madde dünyasında boğulmayalım, bırakalım artık kılık kıyafetimizle zenginlik alâmetleri göstermeyi. Fikrimizle, bakış açımızla zenginleşelim, ilim deryâlarına hep beraber dalalım inşaAllah...

Senin sevgini idrak hususunda bizler çocuklar gibiyiz. Ey can gel de bizi çocukluktan kurtar. (c.1, 88)

- Ey ay yüzlü sevgili; hoş geldin, sefalar getirdin! Ey cana neşeler veren gül varlık, neşelerle gel, dünya hayatının bize getirdiği üzüntülerden, kederlerden bizi kurtar. Sen zaten hep böyle idin, neşeler getirirdin, neşeler bağışlardın, Dilerim sağ oldukça hep böyle ol!
- Ey her neşenin sureti, şekle, bedene bürünmüş hali; sen baştan başa neşesin, gönlümüzde bir yadsın, bu yüzden seni yad ettiğimiz zamanlar, gönlümüz neşe ile dolar, içimiz rahatlar. Sen, yalnız, neşenin sureti değil, aynı zamanda, Allaha duyulan aşkında suretisin. Hakk'ın güzelliği sende tecellî ettiği, için seni seven dolayısıyla Hakk'ı sevmiş olur. Bu yüzden daima, gönlümüzde ol gönlümüzde yaşa!
- Ey can; senin sevgini idrak hususunda bizler çocuklar gibiyiz." Ey can gel de bizi çocukluktan kurtar! Çocuk olduğumuz için dadiya muhtacız, onun sevgisi ile onun ihtimamıyla yaşıyoruz. Gel de bizi dadiya, ona buna muhtaç olmaktan kurtar! Bizi olgunluğa ulaştır da, seni idrak edelim, yalnız seninle senin aşkın ile yaşayalım.

Şu hadîse işaret var: "Seni şanına layık bir şekilde tam bir irfan ile idrak edemedik, bilemedik."

- Biz kendimizi tamamıyla dünya işlerine verdik. Birçok isteklere, emellere düştük. Hep dünya için çalışıyoruz; servet, şöhret, yüksek mevki hırsıyla didinip duruyoruz. Bu yüzden de kederden, sıkıntıdan kurtulamıyoruz. Gamlardan, kederlerden kurtulmak için eşe, dosta sarıldık. Eğlencelere kapıldık. Ey def! Sen bizim şu halimize candan, gönülden feryat et! Ey ney sen de ağla, inle!
- Ey gönül! Sen güzelsin, o Hüsrev'in yüzünden büsbütün güzelleş, eğer hoş bir Hüsrev'sen, o güzel Şirin'in Hüsrev'iysen gerçek aşka düş de Ferhat ol!
- " Ferhat dağları delerek suyolları yapmakta mahir bir mühendis, aynı zamanda, bir hükümdarın yeğeni olan Şirin adlı güzel bir kıza gönül vermiş meşhur âşıktır. Şirin'e, Ferhat'tan başka, bir hükümdarın oğlu olan Hüsrev-i Perviz de âşık olmuştur. Bu kıızı elde etmek için Ferhat akıl almaz gayret sarf etmiş, dağları delmiş, kayaları oymuş. Ferhat ile Şirin doğu edebiyatında Leyla ile Mecnun gibi meşhur olmuş, birçok şairler bunların aşk hikâyelerini anlatan kitaplar yazmışlardır. Faruk Nafiz merhum da Çoban Çeşmesi adlı şiirinde bu konuya temas etmiştir:"

Gönlünü Şirin'in aşkı sarınca
Yol almış hayatın ufuklarınca
O hızla dağları Ferhat yarınca
Başlamış akmaya çoban çeşmesi

Mutasavvıflar bu hikâyeden başka manalar çıkarmışlardır.

Onlara göre, Ferhat Hakk âşığıdır, sevgilisi uğruna deldiği dağlar, benlik, enaniyet dağıdır.

Ankâzâde Köstendilî Halîl Efendi'nin

Tûti İhsan Efendi'ye 22. Mektubu

es-selâmü aleyküm Dervîş İhsan Efendi,

Muhterem İhsan Efendi oğlum, Cenâb-ı Hakk sizleri ve bizleri tevhidin nurunda bir eylesin. Biz iki mektûb gönderdik, herhalde bunlardan sonra epeyce ses gelmez deyu düşündük amma, maşâallah mukabe-leniz gecikmedi. Tabîî serde gençlik var(yaşınız ba-şınız genç), onun için herhalde heyecanla mukabe-lede bulundunuz. Şikâyet değil memnuniyetimizin ifadesidir. Allah Teâlâ halini kemâl ve ihtiyar hal üzere dâim eyleyüp kalbindeki neş'eyi dâimâ genç eylesin. Sizin her mektûbunuzda kendi gençliğimin ve seyr u sülûkumun neş'esini görmekteyim. Allah feyzini ar-tırsın. İnşâallah bize benzemekten azâd olur, Allah'ın rızasına erişen zâtların haliyle hallenir, onlara benzer-sin. Çok şükür sıhhat ve afiyetteyim, inşâallah sizler de sıhhat ve afiyetle dâim ve kâim olun.

Pîr yoldaşım İhsan Efendi oğlum. Zât-ı âlinize gös-terilen manaları teker teker tâbire hâcet görmüyö-rum. Onun yerine hepsinin tâbirine ve sence tefsiri-ne âgâh olabileceğin bazı ma'lûmatı arz ediyorum. Güzel evlâdım, yolumuz Allah ve Resûl yoludur. Daha evvel de arzettiğim gibi ehl-i sünnet ve'l-cemaat yollarının her biri kişiyi sırat-ı müstakim üzere Allah ve Resûl muhabbetine çıkarır. Turûk-ı âliyyenin birçoğu fiilen ve halen birbirine benzer. Mektûbunda anlattığın Kâdiriyye'de, Rifâiyye'de ve Halvetiyye'nin birçok kolunda şeklen benzerlikle-rin olması bu sebeptendir. Mürşidinin sohbetinde veyahut kıdemli dervişlerle sohbet ettiğinde belki duymuşsundur amma bendeniz bir kere daha yo-lumuzun özelliklerine ait mevzuları zikredeyim.

Bizler tevhîd ederken başımızı sağdan alıp kalbi-mizin üzerine doğru hareket ettiririz. Kâdiriyye'de, Rifâiyye'de ve birçok tarîkte aynı şekilde olması-nın sebebi Efendimiz(sav)'ın İmam Ali Efendimiz'e tevhidi tâlim ediş şekliyle alakalıdır. İsmi zikre-

dilen tarikatlar da Cenâb-ı Şah-ı Velî Hazret-i Ali Efendimiz'e dayandıklarından dolayı aynı şekil ve hal üzere zikrederler. Hadîs-i şerifte bu vakia meâlen şöyle geçer: Hazret-i Ali Efendimiz rivâyet ediyor: "Ben Rasûlullâh (sav)'a 'Ya Resûlallah, bana öyle bir ibadet söyle ki hem çok kolay olsun hem çok fa-ziletli olsun hem de Allah Teâlâ'ya yakınlaşmama vesile olsun.' dedim. Rasûlullâh Efendimiz de bu-yurdu ki: 'Ya Ali, bu, zikrullah müdâvemetle olur (Dâimâ Allah'ı zikretmekle olur).' Böyle buyurunca ben taaccüp ettim ve dedim ki: 'Ya Resûlallah, zik-rin fazileti bu kadar yüksek midir, zîrâ cümle insan-lar zikrediyorlar (Hâlbuki ben daha husûsî bir amel söylersiniz diye düşünmüştüm).' Efendimiz saa-detle 'Evet, (Zikrullah çok faziletlidir.) yeryüzünde Allah Allah diyen olduğu müddetçe kıyamet kop-mayacaktır.' buyurdular. Ben de 'Peki yâ Resûlallah, nasıl zikredeyim?' diye sordum. Efendimiz 'Şimdi ben nasıl zikrediyorsam, sen de öyle zikret.' buyur-dular ve dizlerini dizlerime dayadılar, elimi musa-faha yapar gibi tuttular, gözlerini yumup üç kere bana duyuracak şekilde yani yüksek sesle 'La ilâhe illallah' dediler ve bu tevhidi zikrederken mübarek başlarını sağ taraftan 'La ilâhe' diyerek kaldırdılar. 'İllallah' derken diğer taraflarına yani kalplerinin üzerine başlarını çevirerek tamamladılar. (Sağdan nefyettirler, kalp üzerinde 'illallah' diyerek ispat etti-ler.) Bunu üç kere yaptıktan sonra ben de gözümü yumarak yüksek sesle başımı sağdan alıp kalbimin üzerinde tamamlayacak şekilde üç kere tevhîd et-tim. Bunun üzerine Efendimiz(sav) benim kalbimin açılması ve sırrım için dua buyurdular." Bu hadîs-i şerifin metnini ve senedini inşâallah mektûbun sonunda kitaptan bakıp yazacağım. Bendeniz bu-rada şeyhimin hadîs sohbetinde dinlediğim tefsiri-yle sana arz ediyorum.

Hemen şurada önemli bir hususu açıklamam îcab ediyor. Güzel evlâdım, insanların meşrebi farklı farklıdır. Herkesin esmâ'î tâlim ediş şekli, alış hali ve zikrullah müdavemet seyri farklıdır. Kişiler kabiliyetine göre ve ezelden gelen feyiz taksimâtına göre bir meşrebin suyuna doğru giderler. Yani herkes böyle zikredecek diye bir kaide yoktur. Evvelce yazmış idim. Meselâ; Hz. Ebu Bekir Sıddîk Efendimiz'e iki cihan serveri Efendimiz'in zikir tâlim ediş şekli farklıdır. Hatırlayacağın üzre Rasûlullâh(sav) Efendimiz, Hazret-i Sıddîk-i Ekber'e Sevr mağarasında hafıyyen (kısık, yavaş sesle, gizli) zikrullah telkininde bulundu. Binâenaleyh, o yoldan feyz alanların zikir neşesi bu hal üzre olur. Diğer yoldan feyz alanların neşesi bâlâda (yukarıda) zikrettiğim gibi olur. Yani maksûd birdir. Meşrep ve zevkler farklıdır. Sâdık ve hakîkî derviş olan için hangi hak meşrepte olursa olsun zikir-i Hakk ve Hakk'a vâsıl olmak aynıdır. Burada hatalı olan bunları ayrı görmektir. Aynı, Hz. Ali'yi sevip de Ebu Bekir ve Ömer Efendilerimize dil uzatan ahmakların nasıl sırat-ı müstakimden ayaklan kayıyorsa bunları tanıyıp, muhabbet edip de meşreplerini kabul etmeyen kişiler de ehl-i tarîkin dışında kalmışlardır. Ve bu nevî insanlar hiçbir zaman marifetten nasıbdâr olamazlar. Hatta kokusunu bile alamazlar. Şimdi anlaşıldı ki hafıyyen zikredecek meşrepte olan kişi cehrî zikirle meşgul olursa kabiliyetinin dışında bir saha ile meşgul olduğundan zorlanır, sonra Allah muhafaza ehl-i tarîke sû-i zan eder. Diğer haller buna kıyas edilsin. Evliyâullah hazerâtının ictihad ettiği yollar muhakkak fi'l-i Rasûlullâh'a dayanır (Rasûlullâh Efendimizin işlediği bir fiile dayanır.), hâşâ, kendilerinden bir ilâvede bulunmazlar. Zikrullahın gerek cemaatle gerek ferdî tatbiki bizzat Allah Resûlû'nün işareti üzre ictihad olunmuştur. Bazı zikrullah şekilleri vazifeli melekler tarafından mürşidlere tâlim edilmiş olsa dahî bu bile Rasûlullâh(sav) Efendimizin nuruyla ve ruhuyla kurbîyyetin(yakınlığının) eseridir.

Güzel evlâdım, insanların meşrebi farklı farklıdır. Herkesin esmâ'î tâlim ediş şekli, alış hali ve zikrullah müdavemet seyri farklıdır. Kişiler kabiliyetine göre ve ezelden gelen feyiz taksimâtına göre bir meşrebin suyuna doğru giderler. Yani herkes böyle zikredecek diye bir kaide yoktur.

İhsan Efendi oğlum, bendeniz hem yaşım hem vazifem îcabı birçok şeyh meclisine ve tekkeye, zikrullahla iştirak eyledim. Oralarda gördüm ki hepsinde buy-i Muhammedi var (Rasûlullâh Efendimizin güzel kokusu var.) Aynı sana gösterilen rüyalarındaki gibi fakire de o zamanlar manada zikrullahı tâlim ederlerdi. Övünmek için değil fakat seyr u sülûkte dervişlerin nelere mazhar olduklarını sana bildirmek için söylüyorum ki fakire zikrullah şekillerini hep manada tâlim ettiler. Nasıl kuud zikri yapılır, kıyam zikri nasıl olur, kalbî zikir, devrân nasıl icra edilir, fakîr bunları hep şeyhimin himmeti ve yolumun berekâtıyla tabîî ki Cenâb-ı Hakkın izn ü inayetiyle rüyada ve âlem-i manada müşahade ederek öğrendim. Hatta birçoğunun ismini ve hangi pirin içtihadı

olduğunu şeyhime arzettiğim rüyaların cevabında öğrendim. Meselâ; Hazret-i şeyhime rüyada gördüğümü anlattırdım. O da fakire "Sana Şabânî tarîkinin kuud zikrini tâlim ettirmişler. Bu zikir şekli Şabân-ı Velî Hazretleri'nin içtihadıdır. Şöyle yapacaksın, şöyle duracaksın." diyerek anlatır, îzah ederdi. Biz devrânîyiz lâkin sâir tarîkin zikrullah şekilleri emaneten izinle verilirse hem kıyamen zikrederiz hem kuûden zikrederiz. Efendimiz(sav) zamanında kuûden zikir vardı. Bu sebebdan dolayı hangi tarîkat olursa olsun hepsi zikre kuûden (yani oturarak) başlar. İnşâallah

zikrullah şekilleri hakkında zât-ı âlinize başka bir zaman geniş malûmat arz ederim. Tekrar şunu arzedeyim: Biz devrânîyiz lâkin şeyhim hem devrâna hem kıyama hem semâ'a mezundu. Kendisinde sâir tarîkattan emanetler vardı. Hatta fakîre kıyam reisliği için husûsî Fatihâ verdi. Yani fakîr kıyam zikrini icra ettirmeye mezun kılındı (Kıyam reisliğine Fatihâ verilmesi ayakta yürümeden yapılan zikir şekillerinden "kıyamı zikre" mezun olmak manasına geliyormuş. Çünkü ehl-i tarîke Fatihâ'ya izin verilmesi bir mezuniyet nişânesidir. Bir nevî salahi-yettir.) Fakir kendimi anlatmak için bunları arz etmiyorum. Yolların birbiriyle olan râbitasını ve aynı

koldan gelen yolların birbirine benzerliğini işaret etmek için arz ediyorum.

Şöyle bir soru vârid olabilir. Efendim, Allah Teâlâ'nın zikri için bu kadar şekle ne ihtiyaç var? Şekille meşgul olunmasa da öylece zikredilse olmaz mı? Fakire de bazen sorulan bu suâle şu şekilde cevap verilebilir: Usûlü ve zâhiri olmayan her şey muhakkak bozulmaya yüz tutar. Usûl ve kalıp özün yerine geçerse yani merasim ve zahiri nizam özdeki mananın yerine geçer, sadece kabukta kalırsa o şey de ölür. Mühim olan ikisini dengede tutmaktır. Ayrıca mademki Efendimiz (sav) veya büyüklerimiz bu şekil üzere zikretmişler, kendi kafalarına ve akıllarına uyarak bu nevî halleri icad etmemişler, bize yakışan hal de onları taklid etmek ve bu taklidlerimizi tahkîke erdirmektir. Üçüncü olarak da cevaben şunu deriz: Şekil önemli değil diyerek şekli iptal etmeye çalışmak da şekilde kalmaktır. Bu düşünce de zâhirle meşgul olmaktır. İlla şekli uyacak demek sadece kabukla meşgul olmaksı, hayır şekil olmaya-cak demek de kabukla meşgul olmaktır. Bir zât meydanda

icra eylediği zikrullahı şöyle anlatıyor: "Halvetteydim, zikirle meşgul idim, o esnada Efendimiz (sav) ve pîrim ile haberleşmeme vesile olan melâike-i kirâm hazerâtı geldiler ve bu zikri icra ederek sen de böyle yapacaksın, dediler. Biz de onlardan gördüğümüz gibi sizlere tâlim eyledik." Bundan sonra siz de böyle yapınız diyerek yakın dervişlerini irşad eylemişler. Demek ki kendilerinden ictihad etmiyorlar. Ortada bir ictihad varsa Cenâb-ı Hakk'ın ilhamının şevkiyle oluyor. Seven kişi sevdiğinin vir-diyle virdlenir, onun zikriyle dilşâd olur. Bizler meşrebimiz îcabı muhabbet ettiğimiz zâtların zikriyle, haliyle ve fiiliyle benzeşmeye gayret ediyoruz. Ve Cenâb-ı Hakk'a hamd ü senâlar olsun ki bu gayretimizden de zevk-i manevî alıyoruz. Seyyid Seyfullah Hazretleri ne güzel söylemiş:

***Usûlü ve zâhiri olmayan
her şey muhakkak bozul-
maya yüz tutar. Usûl ve
kalıp özün yerine geçerse
yani merasim ve zahiri
nizam özdeki mananın
yerine geçer, sadece ka-
bukta kalırsa o şey de
ölür. Mühim olan ikisini
dengede tutmaktır.***

*Dahledenler devranına
Girmediler seyrânına
Kıydığım tatlı canıma
Muhammed'in aşkındandır*

Bu günlerde bu Hazret'in dîvânıyla meşgul oluyorum. Bir başka nutkunda da buyuruyor ki:

*Bu aşk bir bahr-i ummandır
Buna hadd ü kenar olmaz*

"Bu aşk bir bahr-i ummandır." derken bu, hem büyük bir denizdir manasına hem de bir ummandır, yani bir denizdir, ikilik yoktur manasınadır. "Delilim sırr-ı Kur'ân'dır." derken de "Kur'ân-ı Kerim'in birazcık meâliyle, tefsiriyle meşgul olanlar bizim yaptığımız fiilleri Kur'ân'a ters zannederler. Hâlbuki Kur'ân-ı Kerim'in hakikatinden nasîbdâr olsalar fiilimizin ve yolumuzun sırat-ı müstakim olduğunu anlarlar manasına, ayrıca "Delilim sırr-ı Kur'ân" diyerek Hazret-i Ali Efendimiz'e işaret etmektedirler. Çünkü Kur'ân-ı Kerim'in tecessüm etmiş şekli Hazret-i Muhammed Mustafa'dır ve nübüvvetin mazharıdır. Hazret-i Ali Efendimiz ise o ilim şehrinin kapısı ve nübüvvetin sırrı

olan velâyet babının şâhididir. "İşte biz bu yol üzere gideriz. Etraftan gelen kınamalara da hiç aldırış etmeyiz." diyerek koca pîr, nutk-ı şerifinde ilân ediyor. Uzatmayayım, bu nutkun sonunda "Seyfullah sözünde mesttir, şeyhinden aldığı desttir, dîvâne ra kalem nisttir, ne söyleyen kınar olmaz." diyerek bu anlattıklarımızı özetleyiveriyor. İnşâallah hem bu nutku hem de evliyâullahın diğer nutuklarını bu ferâsetle okur idrâk edersin.

Tarîkat, görmek demektir. İnşâallah bu anlattığım ahvâlî dahî göreceksin hatta sondan evvelki anlattığın rüyada buna işaret vardır. O sana gösterilen esmâ-ı ilâhîyenin ve zikrullahın icrası esnasında hazır bulunan meleklerdir. Sana acayip gelebilir amma şöyle bir izahatta bulunayım. Meselâ; lâ ilâhe illallah derken sağdan başını almayıp da so-

lundan diğer tarafa çekmek istesen vücudunun sağ ve sol tarafındaki melekler farklı memuriyet makamında olduklarından sende arıza meydana gelir. Hatta taaccüp edeceksin, kalbinde kasavet, Allah muhafaza, bir müddet feyiz kesilmesi ve mühürlenmesi gibi hallere düşer olursun.

Erenlerin kılıcı
Arş'a direk bir ucu
Ne de güzel kesici
Lâ ilâhe illallah

sözünde Hazret-i Yunus-i Ümmî'nin işaret ettiği gibi o kılıçlar ters tarafa iniverir. Bir uru vücûddan çıkarmak için neşter vururlar ya, o keskin bıçak uru alacak yerde damarını keser, doğarsa ne yaparsın? Allah muhafaza, ya kan kaybindan ölür yahut sakat kalırsın. İşte bunun gibi kelime-i tevhîd nefsin kötü sıfatım kesmek için âdetâ iner, kalkar. Evliyâullah hazerâtı bu manevî ameliyatı bu şekil üzerine yapmış. Sen bu kılıcı başka türlü kullanırsan neticesi de başka türlü olur. O sebepten "Âdet etme, âdeti terk etme." demişler. Tevhîd çekmek, devrân etmek, kıyamen zikretmek veyahut her ne şekilde olursa olsun, zikir, pirlerin içtihiadı üzre olmalı. Hele ki cemaatle zikrullah ifâ olundukta mürşidin verdiği esmâ'a hem lisânen hem bedenlen hatta halen iştirak edip tevhîd üzre olmalı. Düşün ki öyle bir meydanda kaç kılıç birden çekilir. Bırak damarını kesmeyi, Allah muhafaza, insan kendisine göre hareket etse o kılıç darbeleri arasında ve merdane dönen kılıçlar altında un ufak olur sonra o parçaları bir daha şeyhi de toplayamaz. Meydan er meydana. Hele zikrullahta şeyh efendi Fatiha ederek meydan açıtsa artık ondan sonra dervişe lâzım olan ezkâra riayet etmek ve o hal üzre edeb göstermektir. Öyle meydanda tâlim olmaz. Aynı cihad meydanında tâlim olunmayacağı gibi bir kişi cep hede savaşmadan evvel kışlada tâlim yapar amma cepheye gidip savaş patladı mı artık tâlim zamanı

geçmiştir. Muvaffak ve muzaffer olmak için başındaki kumandana harfiyen tâbi olması ve o emir üzre hareket etmesi icab eder. Aynı anda herkes aynı hatayı işlese bile artık ona hata denmez. Herkes aynı şeyi yaptığı için yine bir tevhîd hali zuhûr eder. Bu sırrı ancak bu kadar izah edebiliyorum. Allahu a'lem sizlere bu rüyaları gösteren kudret bu anlattığım manaların izahını ve hakikatini de size meşk edecektir.

Pek kıymetli İhsan Efendi oğlum. En son gönderdiğin mektûbun sonundaki o işaretler vefk-i Ali'dir. Bu emaneti sana veriyorum. Bunu is mürekkebiyle biraz da içine zaferan karıştırarak Cuma günü salâ ile ezan arası yazıp üzerinizde taşıyabilir veyahut size müracaat eden bazı kişilerin maddî ve manevî muhafazası için onlara da taşımaları için verebilirsiniz. Bazı tarikatlarda bu vefk, kıyafetlerinin üzerinde veya tâc-ı şeriflerinin içerisinde yazılı mevcuttur. Hz. Ali Efendimiz'den gelmektedir. Oradan müteselsilen bize intikal etti. Biz de size bu emaneti veriyoruz. Hatırlatmada bulunayım: "Mollanın olmamışı kelâm ilmiyle, dervişin olmamışı havasla meşgul olurmuş."

Lâkin yazarak size gönderdiğim bu emanet, yolunuzun husûsî emanetlerindendir ve umûmîdir. Derviş çeyizi kabilindendir. Yarın bir gün bize emri Hakk vaki' olursa bu emanet bizde kalmasın, ehli olan birinde bulunsun deyu zuhûratla size vermeyi uygun gördük. Cenâb-ı Hakk te'sirini halkeylesin. Vakitler hayrolsun, şerler defolsun, mü'mînler aziz olsun, münkirler ıslah olsun, ıslahı mümkün olmayanların şerrinden Cenâb-ı Hakk bizleri muhafaza buyursun. Korktuklarından emin, umduklarına nâil kılınasın. Cenâb-ı Hakk dâimâ muhabbetiyle ve muhabbet-i Rasûlullâh ile kalbini ve cümle eczayı vücûdunu tenvir ve tezyin buyursun. Murâdlar husûlüne, dualar ve niyâzlar kabulüne, âşıkların vuslatına, el-Fatihâ meassalâvat. fi emânilah...

Esselâmu aleykum ve rahmetullah.

Şekil önemli değil diyerek şekli iptal etmeye çalışmak da şekilde kalmaktır. Bu düşünce de zâhirle meşgul olmaktır. İlla şekli uyacak demek sadece kabukla meşgul olmaksa, hayır şekil olmayacak demek de kabukla meşgul olmaktır.

MEZHEPLER DİNİN KALESİDİR

Mizan

"Hz. Peygamber (s.a.s) zamanında mezhep mi vardı?" gibi yaklaşımlarla mezhepler hakkında bazı ileri-geri sözler söylenegelmıştır. Mezhepler, İslam'ın yorumu olduğuna göre elbette Hz. Peygamber (s.a.s) zamanında olması düşünülemez. Çünkü Sahabe-i Kiram (r.a) bir müşkülleri olduğunda bunu Peygamber Efendimiz'den (s.a.s) soruyorlar; heva ve nefisten uzak, fem-i saadetlerinden dökülen cevaplarla aklı ve gönlü mutmanın eden cevaplarla huzur-u saadetlerinden ayrılıyorlardı. Kur'an'ın ifadesiyle şâri (hüküm koyucu) olan Peygamber'in (s.a.s) din hususundaki sözleri elbette bağlayıcı olması nedeniyle yoruma mahal bırakmıyordu. (Haşr Süresi, 7) Dolayısıyla herhangi bir mezhebin oluşumu söz konusu değildi. Diğer yandan Ashâb (r.a. ecmain) Hz. Peygamber'e (s.a.s) soramayacak kadar uzak bir beldeye gittiklerinde ise Kur'an-ı Kerim ve Sünnette bulamadıkları hususlarda kendi reyleri ile hareket ediyorlardı. Yani mezheplerin oluşumu doğal bir süreç olarak bu zamanlarda da azar azar kendini göstermekteydi.

Mezheplere karşı çıkmak anlayışı; cehaletten kaynaklanabileceği gibi, art niyetten de kaynaklanabilmektedir. Çünkü mezhepler, Kur'an ve sünnet-

ten hüküm çıkarabilme ehliyeti bulunan müçtehit imamların gayretleriyle oluşmuş müesseseler, okullardır. Böylelikle bu iş; cahillere, kaleyi dışarıdan fethetmeye çalışan düşmanlara bırakılmamış olur.

Mezhepler; titiz bir çalışma ürünü, çıkarılan sonuçlara nasıl ulaşıldığını bildiren bir arşiv çalışması, ileride karşılaşılabilecek sorunların üstesinden nasıl gelineceğini bildiren bir usul çalışmasıdır.

Okulsuz, medresesiz, titiz bir çalışma ürünü olan arşivleri iptal ederek, zamanla ortaya çıkan sorunları çözmeye yönelik araştırma ve geliştirme faaliyetlerini hiçe sayarak bir din anlayışı oluşturma gayretinin hedefinde ne olabilir? Hedefin takdiri size ait, ama bu çalışmanın adında şüphe yok; mezhepsizlik...

Siyer kitaplarımızda İslam tarihi boyunca ehl-i sünnet dairesinde onlarca mezhebin ortaya çıktığını görmekteyiz. Fakat kaynakları ve delilleri yazılı olarak bize ulaşan ehl-i sünnet ve'l-cemaat itikadı üzere dört amelî mezhep kalmıştır: Hanefi, Şafi, Maliki ve Hanbeli.

Mezheplerin oluşma sebeplerine kabaca bir göz atacak olursak...

1. Peygamber Efendimiz'in (s.a.s) çokluğa teşvik etmesi. **"Ümmetimin ihtilafında hayır vardır"** (Beyhakî) buyurmuştur.

2. Peygamber Efendimiz'in (s.a.s) içtihad (dini hükümler çıkarmak için büyük gayret göstermek) teşvik etmesi. **"İçtihad edene isabet ederse iki, yanılırsa bir sevap vardır"** (Buhari, İ'tisam, 21; Müslim, Akdiye, 15) buyurması. (Tabi bunu içtihat ehliyeti olan kimseler yapacak)

3. Dinin bazı meselelerinin kesin olması, bazı meselelerinin kesine yakın olmasına rağmen bazı meselelerinin de zan içermesiyle farklı görüş ve kanaatlerin ortaya çıkması.

4. Kimsenin Peygamber Efendimiz (s.a.s) kadar dini tamamen idrak edemeyeceği realitesi.

5. Haberi irdeleyerek onun gerçeğe ne kadar yakın olduğunu tespit edebilmek için kullanılan farklı yol ve yöntemlerle bazı değişik sonuçlara ulaşılması.

6. Farklı yaradılış fitratlarında olan insanların aynı şeyi bulsa da farklı yorumlayabilmeleri.

Öncelikli maddeler olarak bunlar sayılabilir...

Mezhepler nasıl oluşur? Dini hükümler malum, Kur'an ve Sünnet kaynaklıdır. İslam âlimleri öncelikle bu iki kaynağa haber olarak bakarlar. Haber iki şekilde incelenir: Kaynak ve söz. Yani söz nereden geliyor ve ne mana içeriyor? (Dünyada haber incelenirken kaynak incelemesini ilk defa yapan bilginler, İslam âlimleridir.)

Kur'an'da, kaynak bakımından bir sıkıntı yok ama manası yoruma müsait olan ve olmayan olarak ayetler var. Sünnet ise hem kaynak hem de mana olarak denetlemeye tâbi tutulmuştur.

Dolayısıyla haberin ilim ifade edip-etmemesi bakımından kategoriler oluşmuştur. Kabaca ifade edersek:

1. Kesin olan hükümler
2. Kuvvetli zan içeren hükümler
3. Zan içeren hükümler
4. Şüpheli olanlar
5. Vehim (doğru olma ihtimali çok düşük) içerenler

Genel bir yaklaşım olarak şunu söyleyebiliriz: Kesin hükümler mü'min-kâfir olup olmama sınırı, ikinci maddedekiler hidayet (doğru yol)-dalalet (sapkın

yol) sınırı, üçüncü maddedekiler de hak olan mezheplerin sınırları diyebiliriz. Zan olan yerde farklı görüş ve kanaatlerin olması kaçınılmazdır.

Bu bahsedilenler İslam dairesi içinde bulunup-bulunmamak ve bu daire içindeki mezheplerin ayrılma sebepleri hakkında... Bir de İslam coğrafyasında bulunan cemaatler, fikrî teşkilatlar ve tarikatlar var... Kelam ve tasavvuf vb. anlayışlarla oluşan cemaat ve tarikatlar ise mezheplerden daha başka bir durum arz ederler. Bunlar hidayet üzere olan mezheplerin anlayışının dışına çıkamaz, çıkmamalıdır. Çıkarlarsa İslam harici gruplar veya sapık teşkilatlar olurlar...

Mezheplerin daha iyi anlaşılması noktasında ilim ehliyetinin önemi büyüktür. Yâni mezhep oluşumlarının öncülüğünü yapan kimseler yâni müçtehitler, dinî ilimlerde yüksek seviyede olmalıdırlar. Belirli ilimlerde uzman olan âlimlerden daha hususi bir durumları vardır ki İslamî ilimlerin her birinde âlim seviyesinde olmalıdırlar.

Mezhepler arasındaki görüş ayrılıkları doğal bir durumdur. Bu görüş ayrılıkları sadece İslamî ilimlerde değil fizik, kimya, biyoloji, tıp gibi bilimlerde de olması kaçınılmazdır. Çünkü ilim öyle kıymetli bir hazinedir ki her zaman kendini bize altın tepside sunmaz. Bulutların ardında gizlenen bir güneş gibi kendini bazen gizler. Bu yüzden bilim insanları bilginin tam olarak çıkmadığı yerlerde kendi kuvvetli zan ve kanaatleriyle hareket ederler, böylelikle çeşitli görüş ayrılıkları da beraberinde ortaya çıkar.

Tıp konusunda profesör doktorlar arasında birçok tartışmalar olduğunu görürüz. Bu tartışmalara biz dışarıdan bakıp *"tıp ilmi gereksiz bir şey, herkes kendinin doktoru olsun"* diyebiliyor muyuz? Veya... *"beyin cerrahçılarla dâhili uzmanları çok tartışıyorlar, beyin cerrahi kapansın hepsine dâhili uzmanları baksın"* diyebiliyor muyuz? Veya... *"Uzmanlar hastalığın mikropla veya psikolojik etkilerle oluştuğunu söylüyorlar ama 'bence şöyle', 'bence böyle' bu meselenin doğrusu..."* desek hiç olur mu? Veya... Hiç doktorların tıpta kesin olan veya kesine yakın bir konuda tartıştıklarını görüyor muyuz? Hakiki bir doktor *"insanların kalbi umumiyetle sağ tarafındadır"* diyebilir mi? Bu adama herhalde deli derler... Ama konu din olunca, nedense herkes uzman...

Ayasofya

diyor ki

Ayasofya diyor ki; yolları gözlüyorum,
Allah'a secde eden, kulları özlüyorum.
Kaç asırdır yastayım, Fatih'in hasretinden,
Gör ki; mihrâb ağlıyor, hicrânın kasvetinden.

Bülbülleri bekliyor, boynu bükük rahleler,
Canlanıyor gözümde, fetihteki sahneler;
Bir yanda zikre dalan, âşıkların nefesi,
Bir yanda Fâtihâlar, bir yanda ezan sesi.

Çınlamıyor kubbede, artık Allah Kelâm'ı,
Duymaz oldu melekler, o salât-u selâmı.
Açılmayı bekliyor, kapılarım nicedir;
Büyük vuslata kadar, gündüzlerim gecedir.

Duysun beni Ravza'da, gözyaşları dökenler,
Beytullah'a el sürüp, önünde diz çökenler.
Duysun beni kıyamda, el bağlayıp duranlar,
Kurtulsun bu vebâlden, bana kilit vuranlar.

Ben ki; özgürlüklerin yaşayan belgesiyim,
İslâm'daki izzetin, adâletin sesiyim.
Ben ki; eski çağlarda, ne zulümler görmüşüm;
Yeni çağda irfânı, secde secde örmüşüm.

Peygamber, Medîne'den sesleniyor ümmete;
Diyor ki; sahip çıkın, o manevî zimmete.
Susturmayın, rahlede şakıyan bülbülleri,
Soldurmayın, bahçede zikre dalan gülleri.

Ey İslâm âlimleri! Maskelere kanmayın;
Batı'nın makyajını, medeniyet sanmayın.
Zannetmeyin ki biter, haçlının seferleri;
Her zaman pusudadır, küffârın neferleri.

Şimdi sözün özünü, bütün dünya dinlesin;
Hak her zaman galiptir, Allah'ın hükmü kesin.
Fâtihlerde oldukça, bu yürek, bu cesaret;
Andolsun ki; yakında, BİTECEK BU ESÂRET.

Cengiz Numanoğlu
(26 Ramazan 2015)

derviş olsam

Ne olayım derviş olsam
Hoş yürüsem dervişane
Terk eylesem kibr ü kini
Yüz sürüsem irişene

Kande baksam Dost'u görsem
Daim Dost'tan haber versem
Dost Dost deyu Dost'a ersem
Gelip Dost'u soruşane

Döksem gözlerin yaşını
Artırsam bağrım başını
Bıraksam dünya işini
Azm etsem ol binişane

Kosam nefsin çirkin huyun
Hiç vermesem nefse boyun
Aşk içinde erkan ayın
Budur Dost'a gidişene

Şeyh elinden giysem kisvet
Nefs elinden kılsam feryat
Aşk elinden versem şerbet
Yanubanı tutuşane

Eşrefoğlu Rumi söyler
İle şara haber eyler
Kim ki Dost'u görmek diler
Varsın Dost'a bilişene

Eşrefoğlu (k.s)

Benî Âdem'in efendisine Şiirlerin Efendisi Olan Na'tlar - 15

Şâirun-Nebî veya Peygamberin Şairi – Hassan b. Sabit (r.a)

Tufan ATMACA

Yazımıza yüce Rabbimizin "Selâm" ismiyle başlıyoruz.

Kurban bayramı ayında yazımıza dönüyor ve Ümmet-i Muhammed için özel bir yere sahip olan bu günlerde Rabbimizden bizlere yâr ve yardımcımız olmasını niyaz ediyoruz.

Kendisine tabii olmaktan başka bir ümidi olmayan insanlığa her cihetten, her yönden bir rehberdir o ulu Peygamber. En güzel şiirler, na'tlar değil en güzel hidayet hedy-i Muhammed'dir.

Ne ararsak var O'nda...

Batılıların çok aradığı 'spiritualite' da tasavvufta mevcut. Allah'a yakınlığın ve derecenin zikirle olduğunu bir Hadisi Şerifle izah edelim:

"Ebu Said el-Hudrî (r.a) anlatıyor. Muaviye (r.a) mescidde bir halkanın yanına gidiyor ne yaptıklarını soruyor, Allah'ı zikrediyoruz diye Allah için yemin verdirip cevap alınca şu olayı anlatıyor: Bir gün Rasûlullah ahabından halka teşkil etmiş olan bir cemaatin yanına çıkıp geldi ve

- Sizi burada oturtan saik (sebeb) nedir? diye sordu. Onlar:

- Bizi hidayetiyle İslam'a kavuşturan ve bize bunu lütfeden Allah'ı zikretmek ve ona hamd etmek üzere toplandık, dediler. Rasûlullah:

- Allah hakkı için sizi burada oturtan etken yalnız bu mudur? Ben sizden şüphelendiğimden size yemin teklif etmiş

değilim. Lakin Cibril bana geldi ve Cenâb-ı Hakk'ın sizinle meleklerle karşı iftihar etmekte olduğunu bana haber verdi, buyurdu.” (Riyazü's-Sâlihîn, 1448. Hadis, C.3. S.698.)

Bu yazımızda niçin bu örneği verdiğimi hayretle karşılayanlar olabilir ama şunu kesin bilelim ki Rasûlullah Efendimiz olmadan muhabbet olmaz.

Zülcenaheyn Abdullah Efendi'nin söylediği gibi 'Allah'ı zikretmeden Allah dostu olunmaz' deyip, sizleri Anadolu ve âşıklar rehberi Yunus Emre'nin Hz. Peygamber Efendimize *ol Habib'in aşkına* hitabıyla baş başa bırakıyorum:

*Çün yarattın bu cihanı ol Habib'in aşkına
Arş ü ferş ü âsûmânı ol Habib'in aşkına*

*Yoğiken bu cümle âlem var edip verdin vücûd
Hoş zaman ü hod mekânı ol Habib'in aşkına*

*Âb ü ateş hak ü badı kudretin cism eyledi
Verdin ana akl ü canı ol Habib'in aşkına*

*Adımız ümmetler içre hayr ümmettir dedin
Sen kodun kutlu namı ol Habib'in aşkına*

*Bizi bu faslın ile çün hayr ümmet eyledin
Tâ ebed kıl cavidanî ol Habib'in aşkına*

*Suçtu pür asi günahkâr fazlına geldik kamu
Dileriz senden iman ol Habib'in aşkına*

*Çün gece devranı ömrün erişe mevti maraz
Tut emanında bu canı ol Habib'in aşkına*

(Mehmed Açıkgoz, Şiir ve divanı ile Yunus Emre, Mutlu Yayınları, İstanbul, s. 145)

Yüce Peygamberimiz, Ümmetinin Mevlâsı Efendimize salât ve selâmımızı ilimler adedince salat selamlarımızı iletiyoruz. Yunus Emre Hz.lerinin şefaatlerini dileyerek ve dahi Hocamızın teveccühüne mazhar olmayı arzu ediyor, çalışmalarımızda muvaffakiyet diliyor ve tesirini halk etmesini Yüce Yaradan'dan diliyor ve bir Fatiha buradaki zikredilenlerin ruhuna iletmenizi isteyerek.

Ve dahi dualarınızda bizleri unutmayacağınızı umarak duamızı tekrar ediyoruz;

Ya Rab! Kurbiyet-i İnsan-ı Kâmil nasip eyle.

ve ahiri da'vâhüm ve eni'l-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemin!

Bâkî ve Kevserî selamlar...

Yâren

Yamyamlık veya kanibalizm insan eti yeme âdetidir. Yamyamlar ya ölen akrabalarının yüz, kol, bacak ve karınlarının yağlı kısımlarını yiyorlar, ya da düşmanlarının bedenlerinin bazı kısımlarını yiyorlar. Eşref-i mahlûk olan insanın etini başka bir insanın yemesi kadar tiksindirici bir şey yoktur. İşte bizler de belki de her gün kim bilir kaç defa kardeşlerimizin etini çiğ çiğ yiyoruz.

Gıybet etmenin ne kadar kötü bir şey olduğunu Allahü Teâlâ Kur'ân'da buyuruyor: **"Birbirinizin gıybetini yapmayın. Herhangi biriniz ölü kardeşinin etini yemekten hoşlanır mı? İşte bundan tiksindiniz! Allah'a karşı gelmekten sakının. Şüphesiz Allah tövbeyi çok kabul edendir, çok merhamet edendir"** (Hucurât suresi, 12) Gıybet etmenin cezası da ağırdır. Peygamberimiz (s.a.s) buyuruyor ki:

"Ben Mirac'a çıkarıldığımda bir topluluğun yanından geçtim. Bunlar bakırdan tırnaklarıyla yüzlerini ve göğüslerini tırmalıyorlardı." Bunun üzerine:

"Yâ Cebrail, bunlar kimdir?" dedim.

"Bunlar, insanların etini yiyen (gıybet eden)ler, onların şeref ve onurlarına ilişenlerdir" cevabını verdi. (Ebû Dâvûd, Edeb, 35)

Gıybet etmek çok kolaydır. Mükemmel bir konuşma birden bire kötü bir konuşmaya dönüşebilir. Kendimizi bir anda gıybet ederken buluruz, farkına varmadan hem de. Bir sahabe Peygamberimize (s.a.s) gıybet hakkında soru sordu.

O (s.a.s): **"Birinizin, kardeşini hoşlanmayacağı şeyle anmasıdır."**

“Ya benim söylediğim onda varsa (bu da mı gıybettir?)” dedi.

Aleyhissalatü vesselâm Efendimiz: **“Eğer söylediğin onda varsa gıybetini yapmış oldun. Eğer söylediğin onda yoksa bir de iftirada bulundun demektir.”**

Çoğu insan gıybetin ne kadar çok yapıldığının farkında değil. Gıybet sadece konuşmak ile sınırlı değil, aynı zamanda gıybet dinlemektir de. Kelimelerle, hâl ve hareketlerle yapılır, hatta yazarak bile gıybet edilir. **“Ben onu yüzüne de söylüyorum”** bir bahane, bir mazeret değildir.

Bu kardeş eti yeme hastalığına karşı bir perhiz vardır... Uyan, uygulayan kurtulur inşaAllah... İşte bize sunulan 10 kural!

İlmimizi artıralım

İslamiyet düşünenler dinidir. Bizden beklenen dinimizi öğrenmektir ve anlamadığımız şeyleri araştırmaktır. Allahü Teâlâ bize Kur’ân-ı Kerimde talimat veriyor **“Ve de ki: Rabbim! İlmimi artır.”** (Tâhâ suresi, 114)

Bir kişi evvelâ İslamî kuralları iyi bilmeli ki gıybetin ne demek olduğunu bilsin. Bizler, birer ferd olarak öğrenmekle sorumluyuz gıybetin ne olduğunu, ne içerdiğini, yanında bulunmayan bir kişi hakkında ne zaman konuşmaya izin verildiğini ve gıybet ettikten sonra ne yapmamız gerektiğini. Hem gıybet hakkında ilmimizi artırabiliriz hem de diğer ilimleri araştırıp boş iş olan gıybatten kurtulabiliriz. İlim artırmanın nede çok hikmetleri vardır.

Başkaları hakkında konuşan kişilerden kaçınalım

Bazı insanlar çok az konuşmuş olurlar eğer başkaları hakkında konuşmadıkları takdirde. Bir kimseye gıybet etmek haramdır dediğinde: **“o zaman konuşulacak bir şeyimiz yoktur”** diye cevap verebilir. Ne kadar üzücü olsa da, bu bir gerçektir. Gıybeti bırakmayan kişilerden ve gıybete yönelen, mey-

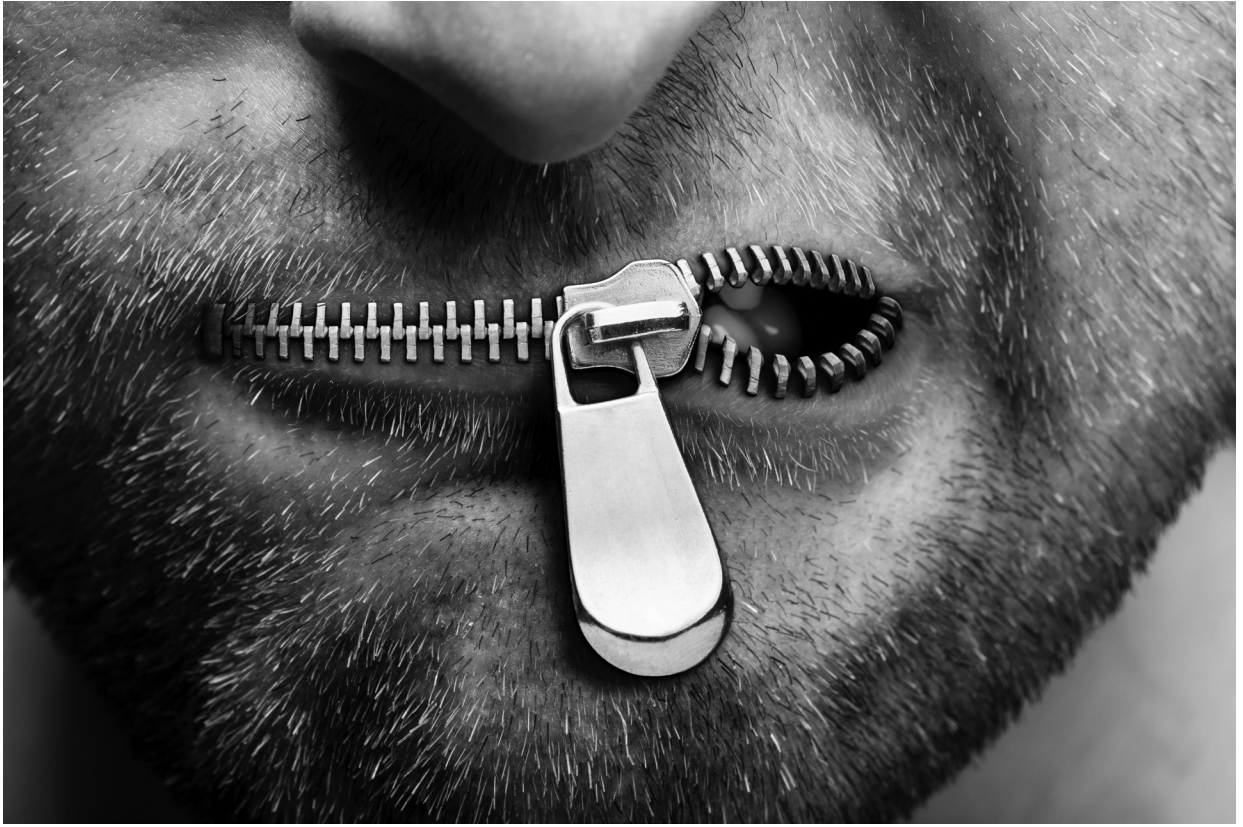
leden konuşmalardan uzaklaşalım. Bunu yapmalıyız 2-3 arkadaşımızı kaybedeceksek bile. **“Sebep olan yapan gibidir”** buyuruyor Peygamberimiz. Eğer ki bir kişi başka bir kişinin gıybet etmesine sebep oluyorsa oda aynen gıybet etmiş gibidir. Bu yüzden gıybet etmeye meyilli kişilerle oturup kalkmaktan ziyade ilminden istifade edebileceğimiz kişilerle oturup kalkalım.

Gıybet ortamlarından uzak duralım

Kafeler, oturma yerleri, toplantı günleri söylentilerin sıkça paylaşıldığı yerlerdir. İnternetteki sohbet odaları neredeyse sınırsız gıybet etmeye fırsat veriyor. Yemekhanede yemek yediğimizde, gıybet etmeye dâhil ediliyorsak, o zaman başka bir yerde yemek için yer aramalıyız. Eğer internetteki bazı sohbet odalarında gıybet yaygın ise, o zaman başka sitelerde gezinmeliyiz. Önemli bir nokta şudur ki eğer kendimizi

gıybet edilen bir ortamda bulursak, o zaman biz de o gıybete dâhil oluruz. Bu tarz gıybet ortamlarından uzak durmaya çalışalım.

Kafeler, oturma yerleri, toplantı günleri söylentilerin sıkça paylaşıldığı yerlerdir. İnternetteki sohbet odaları neredeyse sınırsız gıybet etmeye fırsat veriyor. Yemekhanede yemek yediğimizde, gıybet etmeye dâhil ediliyorsak, o zaman başka bir yerde yemek için yer aramalıyız. Eğer internetteki bazı sohbet odalarında gıybet yaygın ise, o zaman başka sitelerde gezinmeliyiz. Önemli bir nokta şudur ki eğer kendimizi gıybet edilen bir ortamda bulursak, o zaman biz de o gıybete dâhil oluruz. Bu tarz gıybet ortamlarından uzak durmaya çalışalım.

Gıybet'e yönlendiren sorular sormayalım

Görünüşte zararsız sorular gıybet'e yol açabilir: "Uzun zamandır şu filan kişiyi görmedim. Ne yapıyor acaba?" Bunun yerine, basit bir cevap alınabilir, başka bir soru ise şu olabilir: "Şu filan kişiyi duydun mu ne yapmış...". Bu iki soru arasında ne kadar çok fark var, değil mi? Birincisinde nötr bir soru ve nötr bir cevap. İkincisinde ise negatif bir soru ve negatif bir cevap. Gıybet sorusu eken, gıybet biçer. Bazı âlimler gıybet korkusuyla yanında bulunmayan bir kişi hakkında soru sormamayı tavsiye ediyor. Nitekim insanın başına ne gelirse merakten gelir denilir

Daha zor bir görev ise daha önce gıybet ettiklerimizle bir daha gıybet etmemek. Bunun için iyi bir yöntem, onlara gıybette kaçındığımızı, bu konuda çaba gösterdiğimizi bildirmek ve yardım etmelerini istemek. Eğer gıybet ediliyorsa, kibarca ve usulüne göre hatırlatabiliriz. Belki de bu çabalarımız onları da aynı şeyi yapmaya teşvik edebilir.

ya, bu yüzdende fazla merak etmeyelim her şeyi. Özellikle de lüzumsuz şeylerden, bizi ilgilendirmeyen konulardan uzak duralım.

İlk defa gıybet yapıldığında engelleyelim, durduralım

Eğer yeni bir ortamda isek ve etrafımızdaki insanlar gıybet etmeye başlarsa, onlara hemen bildirelim bizim de böyle konuşmalara dâhil olmak istemediğimizi. Baştan açıklayalım, izah edelim gıybet hakkında ne düşündüğümüzü. Eğer gayri müslimlerle birlikte isek bize büyük bir dava fırsatı sunuluyor. Onlara iyiliği emredip, kötülükten nehyedebiliriz.

İnsanlara, gıybet etmediğini bildirelim

Daha zor bir görev ise daha önce gıybet ettiklerimizle bir daha gıybet etmemek. Bunun için iyi bir yöntem, onlara gıybetten kaçındığımızı, bu konuda çaba gösterdiğimizi bildirmek ve yardım etmelerini istemek. Eğer gıybet ediliyorsa, kibarca ve usulüne göre hatırlatabiliriz. Belki de bu çabalarımız onları da aynı şeyi yapmaya teşvik edebilir.

Arkadaşlarımızla anlaşp gıybet etmeme hususunda hareket edelim

Arkadaşlarımızla gıybet etmede yardımcı olmak için bir anlaşma yapabiliriz. Eğer önceden bunu konuşursak, şayet gıybet edersek, arkadaşlarımız bizi uyarırken kendilerini rahat hissederler. Basit bir örnekle "Aa galiba gıybet ediyoruz gibi." Bu tarz hatırlatmalar konuşmayı doğru yöne çekmekte yardımcı olabilir.

Riske girmeyelim

"Dilini tutan, kurtulur" (Tirmizi). Gıybeti önlemenin en güvenli dersi: aynı ortamda bulunmayan kişiler hakkında konuşmaktır. Eğer bu kuralla başlarsak, o zaman büyük bir ölçüde gıybet etme fırsatlarını sınırlandırır. Kendimizi gıybet riskine atmayalım.

Hakkımızda gıybet edenleri bağışlayalım

Hepimiz hata ederiz ve Allahü Teâlâ biliyor günaha gireceğimizi. Bize nasıl tevbe etmemiz gerektiği öğretilmiş ve bağışlanma dilemeyi de Allahtan, El Gafur, Er Rahim olandan. Aynı zamanda başkalarını affetmeye teşvik edildik Kur'an'da bildirildiği

üzere: **"İçinizden varlık ve servet sahibi kimseler yakınlarına, düşkünlerine ve Allah yolunda hicret edenlere (kendi mallarından bir şey) veremeyeceklerine yemin etmesinler. Onlar affetsinler, vazgeçip iyi muamelede bulunsunlar. Allah'ın size bağışlamasını arzu etmez misiniz?"** (Nur suresi, 22). Hem kendimiz tevbe edelim, Allah'tan bağışlanma dileyelim, hem hakkımızda gıybet edenleri bağışlayalım.

Ölümü sıkça hatırlayalım

Eğer yeni bir ortamda isek ve etrafımızdaki insanlar gıybet etmeye başarlarsa, onlara hemen bildirelim bizim de böyle konuşmalara dâhil olmak istemediğimizi. Baştan açıklayalım, izah edelim gıybet hakkında ne düşündüğümüzü. Eğer gayri müslimlerle birlikte isek bize büyük bir dava fırsatı sunuluyor. Onlara iyiliği emredip, kötülükten nehyedebiliriz.

Asr-ı Saadetten bu yana müslümanlara bu dünya hayatının kısa olduğu ve geçiciliği ve ahiret âleminde bunun sonuçları alınacağı hatırlatıldı. Bazı âlimler evlerine kabir kazıp içinde uzanırlarmış. Buda âdeta bir kabir provasıdır. O gün gelip çıktığında günahlardan bağışlanma dilemek artık çok geç. Peygamberimiz (s.a.s) kabir azabının şerrinden Allah'a sığınmıştır. Bizler de O'nun sığındığı gibi Rabbimize sığınalım. Eğer ki ölümün bizi her an yakalayacağını idrak etsek ve bundan sonraki ânımızı bile garantileyemediğimizi, gıybet etmemenin ciddiyetinin farkında olmalıyız, değil mi? "Ölüm var, yâ!" deyip

hesaba çekmeliyiz kendimizi, yaşantımızı, hâl ve hareketlerimizi.

"Ey Rabbimiz! Unutur veya hataya düşersek bizi bağışla!" (Bakara suresi, 286)

Rabbimiz bizi bu kurallara uyup gıybet hastalığından kurtulmamızı kolaylaştırsın inşaAllah!

NOT: Bu yazı muslimvillage.com sitesinden, İngilizce'den dilimize çevrilmiş, bazı ilaveler yapılmıştır.

İLLÜZYON

Fehmi YILMAZ

Dünya, tekil gerçeğin çoğul boyutlardaki yansımalarından biridir. Bu nedenle sürekli olarak göreceli değişimlere uğrar. Birey, değişimin özündeki sabiteyi anlamazsa illüzyona kapılması kaçınılmazdır.

Sözlük anlamı “gözbağı” olan illüzyon, mutlak gerçekliğin örtülmesidir ve kaynağı içsel de olsa dışsal da olsa subjektif süreçlerden oluşur. Bu nedenle kalabalıklar için gereksiz değildir.

İllüzyon farklı devirlerde farklı formlara bürünür. İnsanlığın başlangıcında yasak ağaç, eski Mısır’da sihirbaz asası, Roma İmparatorluğu bayrağına eklenen haç simgesi ve günümüzde ise modernize fenomenler olarak karşımıza çıkar. Çağımızda modern illüzyon açık bir biçimde toplumu o kadar büyüler ki, kendisine kendi içinden bir eleştiri olan postmodernizmi doğurur. Arthur C. Clarke’ın “*Yeterince gelişmiş bir teknoloji, sihirden ayırt edilemez*” deyişi, bize modernite hakkında kısa yoldan bir fikir verir.

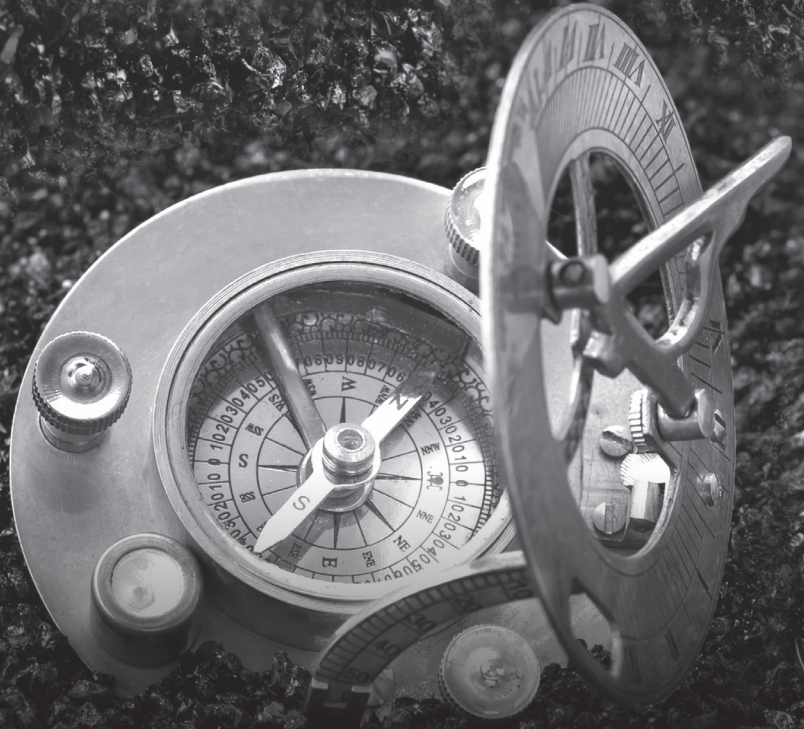
İnsan kendisini tanımazsa, fizikî çevre kendini insana tanıtmaz. Evrende olup biten ne varsa insanın içindedir. Çoğul boyutlara, mesela uzayın derinliklerine seyahat ettiğimizde bir yerden bir başka yere gitmiş olmaz, kendi içimizde yol almış oluruz. Bu realite, astrofizikte “*Evrende bulunan en yaygın on element, insan vücudundaki en yaygın on elementle aynıdır*” olarak ifade edilir.

Hayati gerçeği çocuklara da anlatabilmelidir yetişkinler. Albert Einstein’ın da dediği gibi “*Bir şeyi altı yaşındaki bir çocuğa anlatamıyorsanız, siz de anlamamışsınız demektir.*” Böylelikle, dünyamızda illüzyondan en az etkilenmiş olan kitlenin saf otoritesi de tahakkuk etmiş olur.

Maddî âlemi tek bir öznenin tecellileri olarak anlamayan her keşif, kısır bir döngü hâlinde donup kalacaktır. Dr. Serkan Karaismailoğlu’nun “*Mikroskop kullananların çok iyi bildiği bir gerçek var. Bir şeye ne kadar fazla yaklaşırsan o kadar yabancılaşırsın*” sözü bu konuda dikkate şayandır.

Bu bağlamda gerçek ile illüzyonu keskin bir çizgi ile ayıran o eşsiz devrimi unutamayız. Hicretten bu yana kaç asır geçti? Ya bunca zamandır “iki günü eşit geçmemesi gereken hak taraf” ne hâlde? Bu sorulara gönül rahatlığıyla cevap verdiğimiz gün, gözbağımızdan tamamen kurtulacağımız gün olacaktır.

Toplumun metafiziksel yaşam alanlarını daraltan illüzyon, gerçeklik algısını düşürerek tekrarlardan oluşan sanal bir yaşam teklif eder. Sn. Abdullah Demircioğlu, bu kaotik süreçten çıkış yolunu “*Bilinmelidir ki, inanç sağlamlığı milletlerin veya fertlerin yaşamlarında en kuvvetli hayat unsurudur*” sözüyle bizlere tekrar hatırlatır.

Anlat Mürşidim

Anlat konuş mürşidim
Nasihatlerini duyayım, işiteyim
Bırakayım başka şeyleri
Onlara uymak olsun işim

Teveccühünüz ile bize gelsin feyiz
İmanımız olmasa neye yarar, neyiz?
Sohbetinizin üstünlüğü ile nurlanıp
Tadalım imanı, o ki leziz mi leziz

İlm-i tasavvufu kalplerimize akıt
Himmatiniz olsun bize bu yolda yakıt
Yalnız bu yolda yürüyemeyiz
Vazgeçip bu işten oluruz sakıt

Fena fi şeyhe izn-i İlahi ile kavuşuruz
Umarım nefisten uzaklaşıp savuşuruz
Medet yâ şeyh, medet yâ şeyh
İhvanlarla beraber bu yolda koşuşuruz

Nasip olur inşallah bize de fenafillah
Takva, ubudiyet silahımız olur bi-iznillah
Varır silsileniz tâ en başa
Ümit ederim el verip tutar bizden
Rasulullah...

Ali Karakaya

zikir ehline bazı önemli hatırlatmalar 4

Zülcenâheyn

30. Farzların yanında nafile ibadetlerini de ihmal etme. Şunu unutma ki kul nâfilelerle Cenab-ı Allah'a daha çok yaklaşır. Nafile deyince sadece orucun değil namazında nafile olanı, haccın ve zekâtın da nafile yapılanları vardır. Bunun için farz namazları kıldıktan sonra özellikle üç vakitte kılının nafile namazları yapmaya özen göster. Bunlar sabah namazını kıldıktan ve güneş doğduktan sonra kılınan Duha namazı, akşamın peşinden kılınan evvabin ve geceleyin kılınan Teheccüd namazlarıdır. Bir hadîsi kudside: "Muhakkak ki kul nâfilelerle bana yaklaşır" buyurulmaktadır. Nafile nevinden oruç tutmak ve benzeri ibadetlerle de bu yolun yolcuları Cenab-ı Allah'ın sevgisini kazanırlar.

31. Hiç olmazsa ibadetlerimizi yapacak kadar dîni ilmi hal bilgimiz olmalıdır. Buna farz-ı ayın olan ilimler demekteyiz. Bu bilgileri öğrenmek hepimiz için zaruridir. Çünkü ilimsiz ibadet noksan olabilir. Böyle ibadetler indellâh makbul olmazlar. Böylece o tip insanlar akıntıya kürek çekenler olup ahirette de elleri boş olarak olan kimseler durumundan ibret almazlardır.

32. Cenab-ı Allah'ı her şeyimizden çok sevmeliyiz. Ona muhabbet ve sevgimiz günden güne artar olmalıdır. Onun büyüklüğünü düşünmeliyiz. Nasıl ve nice olduğunu düşünmekten men edilmişizdir. Bunun için dikkatli olmak mecburiyetindeyiz. Bize her türlü nimeti o vermiştir. Verilen bu nimetlerin şükürünü yerine getirmeliyiz. Ondan sonra peygamberini de sevmeliyiz. Yalnız sevmek laf ile olmaz. Seviyorum dediğin zaman icraatın da olacaktır. Şairin dediği gibi:

Eğer sözünde doğru isen ona itaat edersin.

Muhakkak ki seven kişi sevdiği-ne itaat eder.

Aşağıdaki altı esası iyi bilmeli ve tatbik etmeliyiz.

a. Kur'an'a yapışmak ve onunla amel etmek.

b. Rasûlullah'ın sünnetini iyi bilmek ve nefsinde yaşamak ve yaşatmak.

c. Yediğine, içtiğine dikkat etmek, haram lokmayı araştırıp yememek haramlardan el çekmek.

d. Hiç kimseye eziyet vermek zulüm etmemek.

e. Büyük ve küçük günahların hepsinden sakınmak, şüpheli olanları terk etmek.

f. Allah hakkını, kul ve hayvan haklarını gözetmek.

33. Kur'an'a yapışmak. Yukarıda saydığımız esaslar ahlında izah edilmekten verasettedir. Böyle olmakla beraber kısaca izah edilmelerinde de fayda yok değildir. Hepimiz biliyoruz ki Kur'an-ı kerim Cenab-ı Allah'ın hem kelamı hem de son kitabıdır. Bundan sonra kitap gelmeyecektir. Onun gelişyle diğer ilahi Kitaplar hükümlerini kaybetmişlerdir. Cenab-ı Allah Kur'an-ı Kerim'i bir mucize olarak kıyamete kadar koruyacaktır. O doğmuş ve doğacak

olan bütün fitnelerden kurtuluşa sebeptir. Onu bol bol okumalıyız. Okumakta yetmez içindekileri nefsimizde, ailemizde yani kısacası ölümümüze kadar tatbik etmeliyiz. Evlerde hapsedilip okunmayan Kur'an orada garip olduğu gibi, okunduktan sonra kendisiyle amel edilmezse yine gariptir. Müslümanlar olarak Kur'an-ı gariplikten kurtararak ona sınıksız sarılmalıyız.

34. Rasûlullâh'ın sünneti Kur'an-ı Kerim'den sonra gelir. Ona da sıkıca sarılmalıyız. Sünnet deyince

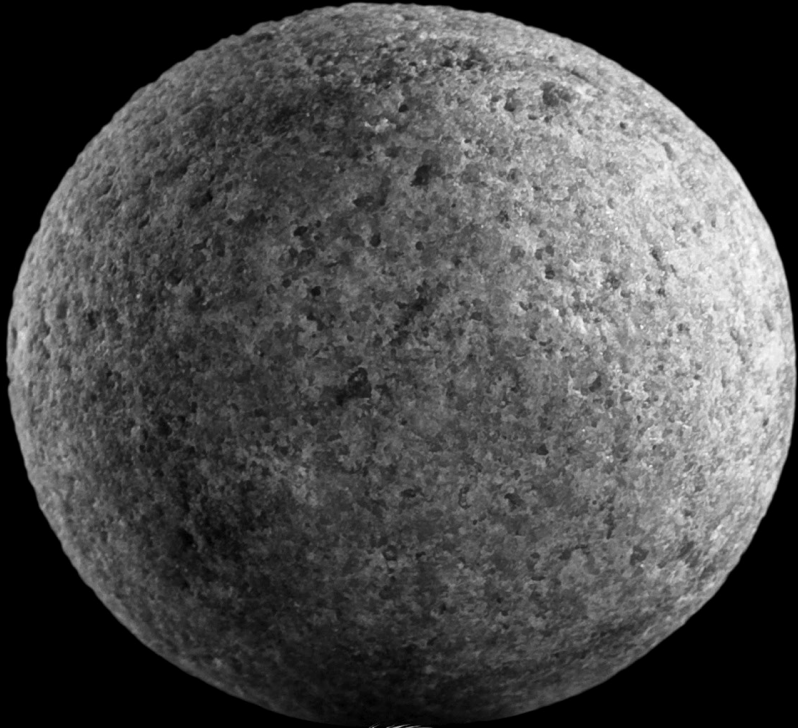
Rasûlullâh'ın peygamberliğinden sonra yaptıkları, söyledikleri veya bir başkasının işlediğini gördüğü zaman Allah'ın emirlerine ters düşmüyorsa susarak hoş gördüğü işlerin cümlesidir. Kur'an-ı Kerim Rasûlullâh'ın sünnetini övmüştür. Ondan gelen sayısız hadiseler nasıl yaşayacağımızı bize göstermiştir. Bunların hepsi kitaplarda okunuyor veya anlatılıyor. İşte bunlardan kıl payı sapmamak gerekir. Sünnetinin ne olduklarını öğrenmemiz lazımdır. Sonra başkalarına da öğretmemiz İslâm kardeşliğinin icabıdır.

35. Haram lokma müslümanın iki dudağından içeriye asla girmemelidir. Peygamberimiz kişinin kabirde ilk defa koka-cak uzvı onun karnı midesi

olacaktır, buyurmaktadır. Haramlardan kaçmalıyız. Malların helal ve temizinden istifade etmeliyiz. Müslüman olarak bunları ihmal etmemeliyiz. Allah'ın helal kıldığını hiç kimse haram kılamayacağı gibi haram kıldığını da hiç kimse helal kılamaz. Unutmamak gerekir ki haram lokmadan temizlenmek ancak ateşle mümkündür. Haramlarla beslenen vücut günahlara daha meyvalı olur. İbadetlere, hayır, haksızlıklara karşı telâkî edilecek davranışlar.

Masal Sadece Masal mıdır?

Edibâli KARABIYIK

"Hani çocuklar masal söylerler ya... Fakat masallarda nice sırlar, nice öğütler vardır. Görünüşte saçma şeyler söylerler, ama sen onları masal sanma sakın. Bütün virânelerde define aramaya koyul!"⁽¹⁾

Mevlâna Celâleddin-i Rûmî

Günümüzde psikologlar, bir insanın rûhî hayatını konu edinen, düşünce ve davranışlarındaki bozuklukları veya belli davranışlarının sebeplerini tespit etmek için o insanın çocukluk yaşantısını irdelerler. Yani çocukluğuna inerler. Bu itibarla, nasıl ki bir insanı tanımak için çocukluğuna inmek gerekiyorsa bir milleti tanımak, çözmek için de o milletin masallarını incelemek, onları göstergebilimin çözümleme yöntemleriyle ele almak gerekiyor. Bu da yine bir nevî o milletin çocukluğuna inmektir.

Fransızcada “fabl” olarak tanımlanan sözlü halk edebiyatı türü “masal”, Türkçeye Arapçanın “mesel” kelimesinden gelmiştir. “Mesel” kelimesi, “örnek, benzer; asıl anlamı dışında başka bir şeyi anlatmak için dolaylı ve üstü kapalı olarak söylenen ibret alıncak söz; ders ve ibret alınacak küçük hikâye, kısas” anlamlarına gelmektedir. Başka bir deyişle masal, sembolik anlatım tarzında ve belirli bir amacı olan icmâldir. Gösterenden gösterilene yani işaret edilene doğru yapılan bir yolculuktur. Bilinçli olarak kurgulanır. İçerisindeki hakikat mecazla örtülüdür. Çocuğumuza anlattığımız her masalda âdeta onun zihnindeki kapalı bir kutuyu da açmış oluruz. Kutulardan yanlış şifreler çıkarırsak, onu hayat serüveninde yanlış yönlendirmiş oluruz.

Bugün okullarda öğrencilerimize “masal” veya “fabl” dediğimizde akıllarına hemen “La Fontaine, Andersen” gibi Batılı yazarların isimleri gelmektedir. Peki, bunun sebebi nedir? Neden çocuklarımız yukarıda saydığımız Batılı yazarların da yararlandığı “Kelile ve Dimne”, “Bostan ve Gülistan”, “Mesnevi”, “Kabusnâme”, “Esrarnâme”, “Mantıku’t-Tayr” gibi bizim olan eserleri tanımıyor, bilmiyor da yabancı yazarların yazdıklarını biliyor/okuyor? Aslına baktarsak, bu yabancılar onları besleyen metinlerden gelmektedir. Çocuklarımız, ders kitaplarında hep bu Batılı yazarların masallarını, fabllarını okuyor. Dolayısıyla bu eserlerle beslenen zihinler de bu eserlerdeki dünyanın yansımalarını gösteriyor. Muhayyileler, bu yolla işgâl ediliyor. Batı masallarındaki semboller, metaforlar vasıtasıyla çocuklarımızın hakikat algısı değiştiriliyor.

Her Masal Her Bünyeye Uyar mı?

Mevlânâ’nın yukarıda epigraf olarak kullandığımız sözlerindeki hakikat çok dikkat çekicidir. Aslında, her masal bir istikâmet verir. Çocuğu hayata hazırlar. Bunu çocuğun yaşına uygun bir şekilde ve farklı imgelerle anlatır. Tabii olan da budur. Masalın güzel yanı, küçücük bir çocuğa hayat yolculuğunda karşılaşılabileceği zorlukları alegorik bir şekilde, dikkat çekici cümlelerle, zekâ oyunları ile anlatmasındadır. Bunu yaparken bazı olağanüstü anlatılar da yapılır. Bu hem çocuğun dikkatini masala vermesini sağlar hem de çocuğa isterse her şeyi başarabileceği duygusunu da aşılar. Ayrıca, bizim masallarımız hep mutlu sonla biter. Masalın sonunda kötüler cezalandırılır; iyiler ödüllendirilir. Yani yaptığı iyiliğin karşılığını bir şekilde görür. Veya anlatıcı, masalın sonunu tam olarak getirmez. Tamamlamayı çocuğun zihnine bırakır. Masalın sonundaki boşluğu çocuğun doldurmasına fırsat verir. Çocuk da o boşluğu yetiştirdiği toplumun ona verdiği değerler ve ahlâkî ölçülerden hareketle doldurur. Bu da çocuğun ailesine veya yetiştirildiği ortamdaki kişilere çocuk hakkında, çocuğun zihin ve vicdan dünyası hakkında bir ipucu verir. Olumsuz bir durum söz konusuysa ona göre bir eğitim uygulanabilir. Aynı noktadan hareketle, cicili bicili kapaklarla çocuklarımıza sunulan Batı menşeli masallara biraz dikkatli baktığımızda, birçok olumsuz mesajın çocuklarımızın zihinlerine, şuur altlarına sinsice aktarıldığını fark etmekteyiz. Bu masalların sonunun bizdeki gibi çocuğa ümit telkin eden, ne olursa olsun Allah’tan ümit kesilmeyeceği algısını dolaylı olarak veren “mutlu son” şeklinde değil de aksine, bize tamamen yabancı olan, çocuğu daha küçük yaşlarında şiddete ve vahşete meylettiren/yönlendiren sonlarla bittiğini hayretle görmekteyiz. Bazı kıyaslamalar yaptığımızda bu hakikati daha açık bir şekilde anlayabiliriz. Mesela, “Ağustos Böceği⁽²⁾ ile Karınca” masalı... Bu masal, ilk defa 16.yüzyılda Güvâhî tarafından yazılmıştır.⁽³⁾ Güvâhî’nin anlatısının sonunda karınca ağustos böceğine “Herkes çalışırken sen ağaçların altında, gölgede yattın! Şimdi ise çaresiz ve muhtaç durumda kaldın. Söyleyip durduğun o şarkılar böyle bir deri bir kemik kalmana değdi mi?” diye seslenir ve böylece masal nihâyete erer. Bu masalın La Fontaine’nin yazdığı Avrupa varyantı ise adeta Avrupa insanının

yapısını, varlık tasavvurunu ortaya koyar. Karınca, ağustos böceğinin yüzüne kapıyı kapatır ve onu ölüme, açlığa terk eder. Tıpkı bu masallarla büyüyen Avrupa insanının ülkelerine gelen mültecilere kapılarını kapatmaları, onların feryatlarını kulak ardı etmeleri, onları açlığa ve ölüme terk etmeleri gibi... Bu benzerlik çok dikkat çekici değil mi? Bu gibi olumsuz örnekleri çoğaltabiliriz. Yine, “*Jack ile Fasulye Sırtığı*” masalında çocuklara hırsızlığın, dolandırıcılığın iyi bir şey olduğu, çalınan paranın anneye verildiğinde yüce bir iş yapılmış olacağı inancı; “*Tilki ile Karga*” masalında birisini kandırıp elindekini gasp etmenin akıllıca bir davranış olduğu; “*Kırmızı Başlıklı Kız*” masalında, babaannesi ile kurdu ayırt edemeyecek kadar ahmak olma; “*Çirkin Ördek Yavrusu*” isimli masalda ise dış güzelliğinin her şeyden önemli olduğu fikri dolaylı olarak işlenmektedir. Masallar bu hâliyle ait oldukları kültürlerin bilinçaltını, varlık tasavvurunu, dünyaya bakışını dillendirir. Bu yüzden her masal her bünyeye tam olarak uymaz. Dolayısıyla, hem okul kitaplarımıza araç metin olarak konulan masalların hem de çocuklarımıza okuduğumuz masalların seçiminde daha dikkatli olunması gerekmektedir.

Macar Türkolog ve halk bilimci Ignacs Kunos: “Masal dediğimiz şey, her milletin âyine-i devrânıdır. Bu âyîneye bakacak olursak hem eskilerin ibadetlerini, hem de kadim vakitlerimizin ahlâkını da görmüş oluruz.” der.⁽⁴⁾ Her masal, ait olduğu milletin toplum yapısında âdeta arkeolojik kazı yapma fırsatı verir. Meselâ, bizim toplumumuzda olduğu gibi masallarımızda da sınıf farklılıkları görülmez. Bir gün bir padişah, çok sevdiği kızını zengin biriyle evlendirmek ister. Padişah, kızının evleneceği insanı seçmesi için bir yarışma düzenler. Keloğlan kurnazlığı ve aklıyla yarışmayı kazanıp prensesi alır.⁽⁵⁾ Yani, Anadolu’nun bir köyünden, fakir, kel bir çocuk, zekâsıyla, azmiyle padişahın kızıyla evlenip padişaha vezir olabilir. Padişah, “Sen soylu sınıftan değilsin, yarışmayı kazansan bile sana kızımı vermem.” demez. Ancak Batı masallarında aynı durum söz konusu bile değildir. Halktan birisi soylu sınıftan bir kıza talip olamaz. Orada halk, yönetilmek ve ezilmek için vardır ve daima soylu sınıfın himmetine muhtaçtır.

Olağanüstü Anlatılardan Olağanüstü Davranışlara

Milletimiz yüzyıllar boyu kıraat meclislerinde masallar, destanlar, efsaneler başta olmak üzere birçok kitap okumuş ve dinlemiştir. Bu kitapların çoğu manzumdur ve bu sayede hem okuyanın hem de dinleyenin aklında kalması kolaylaşır. Kafiye ve vezin marifetiyle de kulaklarda çok hoş sadâlar bırakır. Bu kitaplara baktığımızda, birçoğunun dinî ve hamasî içerikli olduğunu görürüz. Bunun yanında bu kitapların yine birçoğu da olağanüstü unsurlar, olağanüstü kahramanlar barındırır. Meselâ, “Hz. Ali Cengnâmeleri”, evler film merkezi olmadan önce, hânelerde ve çeşitli kıraat meclislerinde okunurdu. Dinleyenler, Hz. Ali’nin kahramanlıklarını hayranlıkla dinler, âdeta mest olurlardı. Öyle ki bu metinlerde, Hz. Ali daha kılıcını kınından çıkarırken, kılıcın rüzgârından bin tane düşman askerini yere serer. Kılıcını bir sallarsa, onlarca düşman korkup kaçar. Bu gibi örnekleri Battalnâme, Danişmendnâme, Saltuknâme gibi kitaplarda da görmek mümkündür. Dikkat çekici nokta ise bu anlatılarda gizlidir. Olağanüstü imgelerle süslü, olağanüstü kahramanlıkları dinleyerek büyüyen nesiller, kendileri de gerektiğinde vatani ve milleti için olağanüstü kahramanlıklar göstermeyi öğrenir. Gözünü kırpmadan düşman mevzilerine atlayan yiğitlerin durumunu başka nasıl izah etmeli? Mermilerin, top atışlarının üzerine üzerine giden bir kahramanın şuurlatında, dinî inancın, şehit olma aşkının yanında, atalarının yaptıklarını olağanüstü imgelerle anlatan bu metinlerin payı da yabana atılmamalıdır.

- (1) Mevlâna, *Mesnevî*, (Çev: Veled İzbudak, Gözden Geçiren: A. Gölpınarlı), MEB, İstanbul 1991, C:III, s. 221.
- (2) Ağustos böceği ile ilgili farklı bir yorum için bkz. Sezâi Karakoç, “*Ağustos Böceği Bir Meşaledir*”, Gün Doğmadan, Diriliş Yayınları, İstanbul 2012.
- (3) Güvâhî, *Pend-Nâme*, (Haz: Mehmet Hengirmen), Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları, Ankara 1983, s. 159-160.
- (4) Saim Sakaoğlu, *Gümüşhane ve Bayburt Masalları*, Ankara 2002, s.4.
- (5) Burcu Göde, “Amasya Masalları(Araştırma-İnceleme-Metin)”, Yüksek Lisans Tezi, Süleyman Demirel Üniversitesi SBE, Isparta, 2011, s.69.

On Sekiz Bin Âlemin Mustafası (s.a.v)

Bize, senin izince gitme bahtıyarlığını lütfeden Allah'a sayısız hamd ü senâlar, sana sonsuz salâtü selâmlar olsun, Efendim...

Ey on sekiz bin âlemin Mustafâ'sı,

Sen kâinâtın gözbebeği, varlığın iftihar kaynağı, peygamberlerin sultanısın... Senin kıymetini en iyi bilen, seni eşsiz güzellikte yaratandır. Seni herkesten çok seven ve sana "habibim" diyendir. Sana verdiği değeri anlatmak için "Ey Peygamber! Hayatına yemin olsun" diye ömrüne yemin eden Kâinâtın Rabbidir (Hicr 15/72)...

Ey Canların Canı, Gönüllerin Sultanı,

Sen, sevgilerin en değerlisine lâıyksın. Bunun için Cenâb-ı Mevlâ, seni "canımızdan çok sevmemizi" emretti (Ahzâb 33/6)... Sana itaat etmeyi, kendine itaat etmekle bir tuttu ve "Peygambere itaat eden, Allah'a itaat etmiş olur" buyurdu (Nisâ 4/80). Ümmetinin en büyük emeli sana itaat etmek ve seni canından da çok sevmektir, Efendim...

Ey Rahmet Pınarı Efendimiz,

Kâinâtın Rabbi sana "Resûlüm! Seni bütün kâinata rahmet olarak gönderdim." diye hitap ettiği halde (Enbiyâ 21/107), kendilerini kurtarmaya geldiğin kimseler, sana olmadık hakaretler etti. Canını yaktı, dişini kırdı, kalbini incitti ve seni defalarca öldürmek istedi... Buna rağmen sen onların kurtuluşu için dua ettin. Onların soyundan hayırlı nesiller gelmesini diledin... Onların haline onlar için gözyaşı döktün. Ve böylece rahmet peygamberi olduğunu defalarca gösterdin.

Ey Allah'ın Habibi,

Kâinâtın Rabbi sana büyük değer verdiğini her vesileyle gösterir, gönlünü incitmemeye çalışırdı. Tebük seferine çıkılacağı sırada, savaştan kaçmak için bahane uyduran münafiklara izin vermiştin. Allah Teâlâ, onlara izin vermemen gerektiğini sana hatırlatırken bile, gönlünü incitmemek için, "Allah seni affetsin" diye söze başlamış, ardından da, "Neden kimin doğru söylediğini, kimin yalancı olduğunu anlayıncaya kadar beklemedin de onlara izin verdin?" buyurmuştu (Tevbe 9/43).

Ey Peygamberler Sultanı,

En son gönderilen peygamber sen olduğun halde, Cenâb-ı Hak senin adını hep en başta andı ve şöyle buyurdu: "Biz vaktiyle peygamberlerimizden bir söz almıştık; senden, Nuh'tan, İbrahim'den, Mûsâ'dan, Meryem oğlu İsa'dan. Onların hepsinden sağlam bir söz aldık" (Ahzâb 33/7)... Senin herkesin baş tacı olduğunu Allah Teâlâ her fırsatta böyle hatırlatırdı.

Ey eşsiz mi'râcın sahibi,

Allah Teâlâ rûzgârı Süleyman peygamberin emrine vermişti. Bu sayede o, sabah bir aylık, öğleden sonra bir aylık yol giderdi (Sebe' 34/12). Kâinâtın

Rabbi Senin emrine ise Burâk'ı verdi. Sen de ona binip gecenin bir kısmında yedi kat gökleri dolaşıp geldin. O gün sabah namazını Mescidinde Ashâb-ı Kirâmınla birlikte kıldın. Çünkü sen Cenâb-ı Hakk'ın Habib-i Ekrem'isin. Büyüklüğünü ve güzelliğini hayal bile edemediğimiz âlemleri Kâinâtın Sahibi senin önüne serdi... Sana cennetini, cehennemini gezdirdi. Hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın duymadığı olağanüstü halleri ve manzaraları sana gösterdi...

Salât ü selâm sana olsun ey Nebî,

En son gönderilen peygamber sen olduğun halde, Cenâb-ı Hak senin adını hep en başta andı ve şöyle buyurdu: "Biz vaktiyle peygamberlerimizden bir söz almıştık; senden, Nuh'tan, İbrahim'den, Mûsâ'dan, Meryem oğlu İsa'dan. Onların hepsinden sağlam bir söz aldık" (Ahzâb 33/7)... Senin herkesin baş tacı olduğunu Allah Teâlâ her fırsatta böyle hatırlatırdı.

Hız. Mûsâ, çölün kavurucu sıcağında susuzluktan perişan olan kavmine su aradığı zaman, Allah Teâlâ ona "Asânı taşa vur." buyurmuştu. O da asâsını kayaya vurunca, oradan on iki pınar fışkırmaya başlamıştı (Bakara 2/60). Senin sahâbîlerin susuzluk çektiği zamanlarda ise Allah Teâlâ mübarek parmaklarından suları fışkırtmıştı... Yüzlerce insan o sudan içmiş, hayvanlarını sulamış, kaplarını doldurmuştu (Buhârî, Vudû' 32, 46; Menâkıb 25)... Elbette suyun kayadan fışkırması da bir mucize, parmaklardan fışkırması da... Ama iki mucize arasında kıyas edilemeyecek kadar fark var... Şüphesiz sen Cenâb-ı Mevlâ'nın özel ikrâmına mazhar olmuş yüce bir Peygambersin...

Ey benim şefkat çağlayanı Efendim,

Sen şefkat ve merhametin timsâlisin... Hız. Nuh insanları yıllarca Allah'ın dinine davet etmiş, fakat sözlerine pek az kimse kulak vermişti. Sonunda o büyük peygamberin sabrı tükenmiş, "Yâ Rabbi! Yeryüzünde dolaşan tek bir kâfir bırakma." diye beddua etmişti (Nuh 71/26). Kavmin sana olmadık kötülükleri yaptıkları halde "Allah'ım kavmimi bağışla! Çünkü onlar doğruyu bilmiyorlar." diye onlara hayır dua etmiştin (Buhârî, Enbiyâ 54; Mûs-

lim, Cihâd 105)... Sen Allah'ın habibi sıfatıyla Hz. Nuh gibi dua etseydin, belki şimdi yeryüzünde hiçbirimiz olmazdık... Ama sen hiç kimseye benzemezsin, ey Sevgili Efendim... Hz. Nuh "kavminin arasında 950 yıl kaldığı" halde (Ankebût 29/14) ona sadece birkaç kişi inanmıştı. Yirmi üç yıllık peygamberlik hayatı boyunca sana yüz binden fazla insan iman etmişti. Çünkü sen Cenâb-ı Hakk'ın mücessem rahmetiydin...

Ey bizim eşsiz tevazu sahibi Efendimiz,

Şeref ve mertebe itibarıyla sana denk olmayanlarla oturmak istemeseydin, hiç kimseyle oturmazdın... Sana denk olmayan biriyle evlenmeyecek olsaydın, seninle evlenecek bir kimse bulunmazdı... Ama sen tevazuun emsalsiz örneklerini gösterdin. İpekli kumaşlara iltifat etmeyip yünden dokunmuş kaba kumaşlar giydin. En güzel Arap atlarına binme imkânı varken merkebe ve katıra binmekten çekinmedin. En mükellef sofralarda en güzel yemekleri yiyebilecekken, köleler gibi yere oturup yemek yedin. Sahip olduğun her şeyi ihtiyaç sahiplerine dağıttın ve aç kalmaktan hiç korkmadın.

Ey gözümüzün nuru,

Hız. İsa ölüleri diriltirdi. Seninle ise ölümler konuşurdu. Hayber yahudisi bir kadın, âlemlere rahmet olan mübarek vücudunu yok etmek istemiş, kızartıp zehirlediği bir koyun kebabını sana ikrâm etmişti. Daha ilk lokmayı ağzına attığında o koyun dile gelmiş, "Beni yeme zehirliyorum." diye seni uyarmıştı (Ebû Dâvûd, Diyât 6; Dârimî, Mukaddime 11). Dağlar, taşlar bile senin yüce kadrini bilir, sana selâm verir ve kendilerince seni severlerdi...

Ey biricik kurtarıcımız,

Keşke bütün insanlar senin kadrini bilse, sana tutsa, izine düşseydi. O bahtsızlar, mübarek vücudunun kendileri için ne büyük devlet olduğunu bilemedi. Onları bitip tükenmeyecek bir azabın girdabından kurtarmaya çalıştığını fark edemedi. Hâlbuki onlar, Cehennem korkunç ateşinde kıvrılmaya başladıkları zaman "Yazıklar olsun bize!" diyecekler. "Keşke Allah'a itaat etseydik, keşke Peygambere itaat etseydik!" diye inleyecekler (Ahzâb 33/66). Sana itaat etmedikleri için yanıp yakılacaklar.

Fakat ellerindeki o altın fırsatı kaçırmış olacaklar...

Kurban olduğum Efendimiz,

Ashâbına hitap ederken yaslandığın hurma kütüğü bile senin kadrini bizden iyi biliyordu. Onu bırakıp yeni minberin üzerinde konuşmaya başladığın gün, mübarek sırtını öpmeye alışmış o kütük bile senin ayrılığına dayanamadı. Öksüz bir çocuk gibi, ıstırap çeken bir canlı gibi inlemeye başladı. Ancak sen gelip de onu kucakladığın zaman hıçkırıkları dindi. Biz bir kütük kadar bile olmadık. Senden ayrı kalmanın acısını duyamadık, yeterince ağlayıp inleyemedik...

Ey Livâül-hamd sancağının sahibi,

Âhiret günü, Livâül-hamd sancağı senin elinde bulunacak. İnsanların can derdine düştüğü o dehşetli günde,

herkes sancağının altında toplanacak. O gün şefaat etme şerefi ilk defa sana verilecek. Allah'ın habibi ve gönüllerin tabibi olduğunu herkes bir kere daha görecektir...

Bize, senin izince gitme bahtiyarlığını lütfeden Allah'a sayısız hamd ü senâlar, sana sonsuz salât ü selâmlar olsun, Efendim...

Kaynak: Prof. Dr. Yaşar Kandemir, Siyer-i Nebi

ahvalımız_{ve} akıbetimiz

Yusuf SELİM

Değerli dostlar, akıbetimiz hayr olsun duası ile zamanın ve içinde gizlediklerinin şerrinden Allah'a(cc.) sığınarak başlayalım...

Çamlıca Korusunda bir dost ile hasbihal ettik. Hava biraz serin de olsa muhabbet epey sıcaktı.

"Dostum, geçmiş günümüzden daha mı güzeldi?" dedi ve ekledi çok bilmiş tavrıyla "Her fırsatta şikâyet edip duruyorsun."

Evet, bir zamanlar daha güzeldi.

Hangi zamanlar Efendim? Dünya savaşları, Moğollar, Haçlılar, Roma, Pers, Firavunlar... hep kan ve gözyaşı değil miydi dünya? Kabil'in Habil'i katletmesinden bu yana ne zaman dindi gözyaşı?

Evet, savaşlar vardı elbet fakat önemli bir hususu gözden kaçırıyorsunuz. Önemli olan savaşlarda

nerede saf tuttuğumuz değil mi? Savaşın olmadığı bir dönem belki de hiç yaşanmamıştır insanlık tarihinde.

Toplumlar ve yaşam biçimleri, dayatmalar, ananeler, mahalle baskısı, ne kadar da sıkıcı. Özgürce yaşayalım işte, zaten ne farkımız kaldı Avrupa dan, Amerika dan canım. Sevmesek niye koşa koşa gitsinler orada yaşamak için binlercemiz, hele hele gençlerimiz. Memlekette yılbaşı kutlayanların sayısı malum hiçte azımsanmayacak oranlarda. Bak piyango da milli zaten. Neyin derdindesiniz efendim siz. Bırakın insanları isteyen istediği gibi özgürce yaşasın.

Mesele biraz renklendi şimdi ve sözlerin sarstı beni. Azizim bak kendin söylüyorsun bir farkımız yok zaten diye, bu seni ürkütmüyor mu? Ne güzel söylemiş Bilge Kral Aliya; "Savaş ölünce değil, düşmana benzeyince kaybedilir." diye.

Hoş lafmış da, boş laf be kardeşim geçin artık bunları. Dünya köye dönüşmüş, gençler sanal âlemde tanış olmuş, kültürler harman olmuş...

Hop dur orada!

Bosna da yaşananlar çok eski değil, biliyorsun yaşananları. Adamlar sadece Müslüman oldukları için neleri göğüslemek zorunda kaldılar. Soykırımı uğradılar be, bu nasıl his yoksunu bir bakıştır böyle. Az bir sarsıl, hiç mi mayanda İslam yok senin. Bak kardeşim günümüz dünyasında insanlığa pompalanan duygu, zevkine bak keyfini çıkar bu dünyanın. Haz peşinde koşan kitleler ve gelsin paralar...

Eee, ne var yani?

Ya hu, az bir özüne dön. Bu toprağı vatan kılan, can veren insanların da mı hatırı yok sen de, ne bed nefesli bir adam oldun böyle. İnsanı, hazza koşan elemenden, sıkıntı veren şeylerden kaçan bir varlık ve hatta hayvan diye tanımlayan ve bütün sistemini bunun üzerine inşa etmiş bir düşüncenin savunuculuğunu yapıyorsun farkında mısın? İnsan, eşrefi mahluktur bizde, en değerli, en şerefli varlıktır. Nefsin bütün arzularının peşinde koşmayı hayat biçimi olarak seçmiş, onları elde etmekten başka, hayatta neredeyse amacı olmayan, haz ve konfor merkezli bir hayat, nefsin kölesi olmayı özgürlük olarak tanımlayan bir anlayış. Bu mu senin savunduğun, pes doğrusu!

Ya, işte, ama...

Kem küm edip durma biraz düşün, bak bizim medeniyetimizde nefse muhalefet ibadettir, adamlarda nefse uymak ibadet olmuş. Hakk için nefsin arzularından arınmayı özgürlük addeden şahsiyetli adamların yaşadığı, o mumla aradığımız medeniyeti göremeyince senin biraz kafan karışmış. Özgürlük nefse esarette değil, nefsin esaretinden kurtulunca. İnsan niçin var olduğu sorusuna doğru cevap veremediği için istikameti tutturamıyor. Eğitim sistemimizi bile şekillendirirken yüzümüzü dönmüşüz Kuzey Amerika'nın felsefi akımlarına. Eğitim bizden doğmalı, bizden olmalı. Biz ne şahsiyetler yetiştirmişiz tarihte, bu özgüvensiz, özenti, mukallit anlayışı bırakıp şanlı tarihimizin köklerinden filizlenip adam gibi doğrulalım, yoksa küllerin savrulduğu gibi yok olacağız.

İnsan niçin var sorusuna verdiği cevap nedir, niye varız ki biz? Yaşayıp gidiyoruz işte.

Bu soruyu, "insan niçin yaratıldı?" diye sormak lazım. Rabbimiz bizi neden yarattığını Kur'an-ı Kerimde belirtiyor. "Ben insanları ve cinleri bana ibadet etsinler diye yarattım" buyuruyor. Bir yaşam biçimimize bakalım genel olarak bir de yaradılış gayemize.

Hımm, şimdi şapkamı çıkarıp önüme koydum bak, abi biz, şimdi, yani...

Ha şöyle yola gel, hoş hepimizin de yola gelmeye ihtiyacı var da. Yani en azından istikameti doğru tespit edelim, kılavuzumuz Kur'an-ı Kerim olsun Sevgili Peygamberimiz olsun. İrfan geleneğimizin yetiştirdiği nice evliyamız var, Yunusumuz, Mevlânamız var. Bu yaşam biçimini bize dayatanların kurduğu sistem bildiğin kanla besleniyor. Terörist üret, sonra onu yok et, satılsın silahlar, gelsin petrol ve paralar, aksın kanlar kimin umurunda. Yanlış mı söylüyorum?

Hiç böyle bakmamıştım.

Maalesef iyice kanıksadık. Bir tarafta çatır çatır insanlar katlediliyor, ekranlardan izlerken sıcacık çayımızı yudumlayıp baklavaları götürüyoruz, sanki film izler gibi de izliyoruz. Şu hale bak. Ana rahminde çocuklar katlediliyor be. Hala beyni uyuşmuş, haz ve konforundan taviz vermemeye odaklı yaşırsak Allah bunun hesabını sormaz mı bize.

Sorar ağabeycim haklısın. İçime bir hüznün çöktü.

Yaa, güzel kardeşim böyle işte, kendimize gelip doğrulma zamanıdır, Allah, Hakk'ı Hak bilip Hakk'a ittiba, batılı batıl bilip batıldan ictinab etmeyi nasip etsin. Bak, Aliya'nın bir sözü daha var adam yaşamış, görmüş de konuşuyor, "Bunu hiç unutma evlat! Batı hiçbir zaman uygar olmamıştır ve bugün ki refahı; devam ede gelen sömürgeciliği, döktüğü kan, akıttığı gözyaşı ve çektiği acılar üzerine kurulmuştur" demiş, ne kadar doğru değil mi? İlmi Çin de de olsa alalım, fenni alalım ama örfümüze, ananemize, bizi biz yapan değerlerimize hele de dinimize sıkı sarılalım. Etkilenen değil etkileyen olalım. Dünya İslam'ın, Osmanlı'nın kurduğu medeniyete ne kadar aç günümüzde, bütün dökülen kan Osmanlı coğrafyasında, boşluğu doldurulamadı çünkü ve doldurulamaz. Özümze dönelim.

Allah'ı Görmek Mümkün müdür?

Ömer NESEFÎ

"Allahü Teâlâ'yı görmek, aklen caiz, naklen vaciptir. Allahü Teâlâ, görülür. Fakat bu görölme, bir mekânda, bir yönde, bir ışık yardımıyla değildir. Görenle Allah (c.c) arasında bir mesafe de bahis konusu değildir."

Yanî, bu görünüşte yön, yer, mesafe, cephe, bahis konusu değildir.

Mezheplerin bu husustaki görüşleri şudur:

Mutezile'nin Görüşü

Dünya ve ahirette Allah'ı görmek mümkün değildir ve Allah'ı kimse göremeyecektir.

Kerramîye ve Müşebbihe'nin Görüşleri

Bunlar, ahirette Allah'ın, bir cihet ve mekânda, cisim olarak görüleceğini vehm ederler. Aslında bunlar, Allah'ın cismanî olduğuna inanırlar.

Bu mezhepler, Peygamber Efendimizin (s.a.s) haber vermiş olduğu sapık fırkalardan oldukları için, bunların Ehl-i Sünnete uymayan görüşleri kabul edilmez.

Ehl-i Sünnetin Görüşü:

Allah'ı görmenin mümkün olduğu hususunda Ehl-i Sünnet âlimleri, iki çeşit delil getirirler:

1. Akli Delil

Biz, gözümüzü açıp baktığımızda, kendi zatı ile kaim olan boy, en gibi cevherleri; başkası ile kaim olan renk ve ışık gibi arazları görüyor ve birbirlerinden ayırt edebiliyoruz. Cevherlerde arazları görmemizi temin eden sebep, ikisinin de müştereken sahip oldukları "vücut" keyfiyetidir. Yani ikisini de, mevcut oldukları için görebiliyoruz. Eğer mevcut olmasalardı, görmemiz mümkün olmazdı.

Netice olarak, "vücut" yani "var olma" keyfiyetinde Allah (c.c) da cevher ve araz müşterektir. Yani, Allah (c.c) vardır. O halde, görmeyi mümkün kılan "vücut" sıfatı, Allah (c.c) hakkında da tahakkuk etmiş olduğundan Allah'ı (c.c) görmek mümkündür.

2. Nakli Delil

Bu meseledeki delil, Kur'an-ı Kerim'in şu ayet-i kerimesidir:

“(Musa dedi ki) ‘Ey Rabbim, bana (zatını) göster de, seni göreyim’ Rabbi ‘Sen, beni elbette görmezsin. Fakat dağa bak; eğer yerinde durabilirse ondan sonra beni görebilirsin’ dedi.” (Araf, 143)

Bu âyet, iki yönden, Allah'ı görmenin mümkün olduğunu ispatlamaktadır:

a. Musa (a.s), Rabbinden, O'nu görmek istedi. Eğer, Allah'ı (c.c) görmek imkânsız olsa idi, böyle bir istekte bulunmazdı. Zira Hz. Musa'nın (a.s), imkânsız olduğunu bilerek, Allah'ı (c.c) görmek istemesi muhaldir. Çünkü bu, mümkün olmayan bir şeyi istemek olur ki, bir peygamber için abestir. Eğer, Hz. Musa (a.s), Allah'ı (c.c) görmenin imkânsızlığını bilmeyerek istemiş ise, cahillik olur ki, Allah (c.c) hakkında caiz olan ve olmayan şeyleri bilmemek de peygamberliğe aykırı olur. O halde, Allah'ı (c.c) görmek caizdir ki, Hz. Musa (a.s), Rabbinin görmeyi istemiştir.

b. Allah (c.c), kendisinin görülmesini dağın yerinde durabilmesine bağlamıştır. Dağın yerinde kalabilmesi ise mümkündür. Mümküne bağlanan şey de mümkündür. O halde, Allah'ı (c.c) görmek mümkündür.

Ehl-i Sünnet, ahirette mü'minlerin Allah'ı (c.c) karışılıktan, mekândan ve cismaniyetten münezze olarak göreceklere müttefiklerdir.

Fatih'in hocası Hızır Bey, şöyle der:

“Mü'minlerin, baş gözleriyle, Allah'ı görmeleri vuku bulacaktır. Fakat kör olanlar (kâfirler) O'nu göremezler.”

Yine bu meselede, Allame Ebu'l-Hasen Siracüddin Ali b. Osman da şunları kaydeder:

“Mü'minler, Allah'ı (c.c) keyfiyetsiz, mahiyetini idrak etmeden ve misalsiz olarak görürler. Allah'ı (c.c) görünce bütün cennet nimetlerini unuturlar. Siz, Mutezilenin bu husustaki batıl inancından sakının.”

Aliyyülkari, bu beyitleri şerh ederken ulemanın şu görüşlerini nakleder:

1. İbnü Ebî Semre der ki: *“Allah'ı görme meselesinde bu ümmetle diğer ümmetlerin mü'minleri müsavidir.”*

2. “Ahkâmü'l-Mercan” kitabı, İbnü Abdi's-Selâm “Kavaidü's-Suğra” kitabından naklen şunları kaydeder: *“Allah'ı görmek insanlara mahsustur. Melekler ve cinler, Allah'ı göremeyeceklerdir.”*

3. Ebu'l-Haseni'l-Eş'arî, “İbâne” kitabında; *“Melekler de ahirette Allah'ı (c.c) görürler.”* demektedir. Beyhakî, İbnü'l-Kayyim, Celâlüddin Belkaynî, Celâlüddin Süyûtî de aynı görüşe sahiptirler.

Hatta Belkaynî, cinlerin mü'minlerinin de Allah'ı göreceklere kanaatindedir.

Şeyhülislâm İbrahim Beycûrî ise bu hususta şöyle der:

“Cinlerin mü'minleri de, diğer mü'minlerle beraber ‘Mevkîf’ ta Allah'ı (c.c) görürler. Bu, kesindir. Cennette görmeleri ise kuvvetle muhtemeldir. Allah'ı (c.c) akıl sahiplerinden başkası, meselâ hayvanlar görmezler. Cennet ehli Cuma ve bayram günleri görürler. Mü'minlerin havası ise, her sabah ve akşam Rablerini göreceklere.”

İmam-ı Azam Ebû Hanîfe ise, Fıkhu'l-Ekber kitabında; *“Cennette mü'minler Rablerini baş gözleriyle görürler. Fakat aralarında mesafe, teşbih ve keyfiyet olmayacaktır.”* demektedir.

Ahirette Allah'ı Görmenin Nakli Delilleri

Kitaptan:

“Yüzler vardır; o gün ter u tazedir. Rablerini göreceklere.” (Kiyame, 22-23)

Sünnet'ten:

Cerir b. Abdullah'tan (r.a) rivayet edildiğine göre; Nebî (s.a.s) bir gece, ayın on dördünde aya bakarak; **“Muhakkak siz hepiniz, ahirette Rabbinizi şu kameri görüp de şüphe etmediğiniz gibi göreceksiniz.”** (Buhari, 9/11; Müslim, 5/37; Ebu Davud, 34/20; Tirmizi 36/15; İbnü Mace; Mukaddime) buyurdular.

Bu “rü'yet” hadisini Hulefa-i Erbaa, Abdullah İbn Abbas, Abdullah İbn Mes'ud, Süheyb ve Enes gibi ashabın büyüklerinden yirmi zat rivayet etmişlerdir.

İcmadan

Muhallifler zuhur etmezden evvel, bütün ümmet; sahabe, tabiin, tebeu't-tabiin, hepsi ahirette Allah'ın (c.c) görüleceği hususunda ittifak etmişlerdir. Bu husustaki âyet ve hadislerle de zahirleri üzerine mana vermişlerdir. Onların bu ittifakı, icma delili olmuştur.

Abdülkâdir Geylânî'nin Ahlakı

Pîr Abdülkâdir Geylânî (k.s) yüksek ve üstün meziyetlerine rağmen son derece yumuşak başlı, alçak gönüllü, ağırbaşlı idi. Bir çocuk veya kız çocuğu bile konuşsa ayağa kalkarak dinler, işini görürdü. Fakirlerin, yoksulların yanına oturur, onların elbiselerini temizlerdi. Ama bunun aksine anlı şanlı adamlara ayağa kalkmaz, devlet erkânına saygı için önünde

dikilmezdi. Halifenin bazen geldiği olurdu da saygı göstermek için ayağa kalkmak gerekmesin diye kasten içeri (eve) girerdi. Halife gelip oturduktan sonra tekrar gelirdi. Hiçbir zaman bir padişahın veya bir vezirin kapısına gitmedi.

Onu görenler ve çağdaşları, güzel ahlâkına ve üstün azmine, alçakgönüllülüğüne, cömertliğine,

fedakârlığına ve yüce ahlâkî niteliklerine hayranlıklarını gösterirlerken onu öve öve bitiremezler.

Uzun bir ömür süren büyük bir zât (Harrâde) pek çok büyük zâtla karşılaşmış hem de Abdülkâdir Geylânî'nin sohbetlerinde bulunmuştur. O şöyle diyor:

"Gözlerim Hz. Şeyh Abdülkâdir Geylânî'den daha güzel ahlâklı, gönlü bol, üstün şahsiyetli, ince kalpli, sözüne, sevgisine sadık birini görmedi. Azametine, üstün mevkiine ve derin bilgisine rağmen küçükleri gözetir, büyüklere saygı gösterir, selâm verirken önceliği bırakmaz, zayıf kimselerle düşer kalkar, fakir kimselere karşı alçakgönüllülükle hareket ederdi. Hâlbuki o, hiçbir lidere, padişaha saygı göstermek üzere ayağa kalkmamıştı. Hiçbir vezirin veya yüksek düzeydeki idarecinin yahut padişahın kapısına gitmedi."

Ebû Abdullah Muhammed b. Yusuf el-Birzâlî el-İşbîlî onu şu ifadelerle övmektedir:

"O; duaları makbul kimse idi. (Bir ibret verici veya acınacak bir olay zikredilince) hemen gözlerinden yaş boşanır, her zaman ve her an zikir ve düşünme ile meşgul olurdu. Çok yufka yürekli idi. Güleç yüzlü, yumuşak kalpli, ince ruhlu ve cömertti. İbadet ve mücâhedede makamı çok yüksekti."

Irak müftüsü Muhyiddin Ebû Abdullah Muhammed b. Hamid Bağdadî ise şöyle yazıyor:

"İnsanların çirkin sözlerden en uzağı, hak ve doğruya ise insanların en yakını idi. Allah'ın (c.c) haram kıldığı şeylere el uzatılınca celallenir, kendi nefsi

için başkasına öfkelenmez, Rabbinin rızasının dışında kimseden öç almak istemezdi. Hiçbir dilenciye eli boş çevirmez, hatta sırtındaki elbiseyi çıkarıp vermesi gerekse bile verirdi. Açların karnını doyurmayı, ihtiyaç sahiplerinin ihtiyaçlarını gidererek masraf çekinmeden vermeyi özellikle çok severdi."

Allâme İbn Neccâr, onun şöyle söylediğini nakletmektedir:

"Eğer dünyanın bütün serveti elimde olsaydı onlarla, açları doyurmak için hemen yemek yedirmeye koşardım."

Bazen şöyle de söylediği olurdu:

"Öyle anlaşıyor ki benim bakracım delik, hiçbir şey içinde durmuyor. Eğer bin dinar elimde geçse geceyi onunla geçirsem, hemen harcarım."

Kalâidü'l-Cevâhir kitabının yazarı şöyle yazıyor:

"Geceleyin geniş sofraya serer, bizzat misafirlerle yemek yerdi. Zayıflarla, fakirlerle oturup kalkar, talebelerin sözlerini sabırla dinlerdi. Herkes, mecliste şeyhten daha yakın, ondan daha çok kendisine kıymetli bir kimsenin olmadığını zannederdi. Müridlerinden durumunu sorar, ona ne oldu diye endişe ederdi. İlişkileri sürdürmeye çok dikkat eder, kusurları bağışlardı. Birisi eğer bir mesele üzerine yemin ederse ona inanır, eğer işin iç yüzünü bilir de o kişinin yalan yere yemin ettiğinin farkında olsa bile gizler, yüzüne vurmazdı."

o kişinin yalan yere yemin ettiğinin farkında olsa bile gizler, yüzüne vurmazdı."

Kaynak: Muhammed b. Yahya Abdülkerim

Kalâidü'l-Cevâhir fî Menâkıbı Tacü'l-Evliyâ ve Ma'denî'l-Asfiyâ, s.9.

Allah, Kubâ Halkını Niçin Övmüştür?

“Muhakkak ki bu mescid, yapılırken takva ve tevhid temeli üzerine kurulmuş ve böyle devam edegelmiştir. Habibim! Bu mescidde senin namaz kılman çok doğru ve hayırlıdır. Bu mescidde son derece temizliği ve nezaheti seven müttakî bir cemaat vardır. Allah da çok temiz ve faziletli olanları sever.”[1]

Denilmiştir ki, bu âyet-i kerîme nazil olunca Resûlullâh (s.a.s), beraberindeki Muhâcirlerle yürüyüp Kuba Mescidine vardı, kapısında durdu, içinde Ensâr oturuyorlardı.

Onlara: ***“Siz, mü’min misiniz?”*** diye sordu. Cemaat, sükût ediyordu. Bunun üzerine soruyu tekrarladı.

Hz. Ömer: ***“Yâ Resûlâllah! Bu topluluk şüphesiz ki, mü’minlerdir. Ben de onlarla beraberim.”*** dedi.

Hz. Peygamber (s.a.s) buyurdu ki: ***“Kazaya razı olur musunuz?”*** ***“Evet!”*** dediler.

Buyurdu ki: ***“Belâya sabreder misiniz?”*** ***“Evet!”*** dediler.

Buyurdu ki: ***“Bollukta şükreder misiniz?”*** ***“Evet!”*** dediler.

Bunun üzerine Hz. Peygamber (s.a.s): ***“Kâbe’nin Rabbi hakkı için mü’minler...”*** dedi ve oturdu.

Sonra: ***“Ey Kuba’lı Ensâr topluluğu! Allah (c.c.) sizi övdü, abdestte ne yapıyorsunuz?”*** buyurdu.

Dediler ki: ***“Büyük abdestten sonra üç taşla ve takiben su ile taharetleniriz.”***[2]

Bunun üzerine Aleyhisselâtu vessalam Efendimiz ***“Orada günahlardan ve pisliklerden temizlenmeyi seven adamlar vardır.”*** meâlindeki âyeti okudu.[3]

Kuba ahâlisi, gerek büyük abdestten, gerek küçük abdestten, gerekse manevî pisliklerden temizlenmekte çok hassas idiler. Temiz insanlardı. Cünüp durmazlar, bu halde iken katiyyen uyku uyumazlardı. Cismanî pisliklerden temizlenmekte bu kadar hassas olmakla beraber kötü ahlâktan, günahlardan uzak kalmak ve kalbin manevî temizliğini sağlamak hususunda da gayretli idiler.

[1] Tevbe, 9/108. Kuba mescidi, Hz. Osman zamanında genişletilmiş, Ömer b. Abdülâziz’in Medine valiliği esnasında süslenip, üzerine kub-belerle yanına minare eklenmiş, Kanunî Sultan Süleyman ve diğer bazı Osmanlı padişahları tarafından zaman zaman tamir edilmiştir. Hâlen sağlam bir şekilde ayakta olup, bulunduğu yer, Medine’nin bir mahallesi haline gelmiştir, hacc ve umre için kutsal beldeye gidenler Medine’ye vardıklarında bu mübarek mescidi de ziyareti ihmal etmezler.

[2] Elmalılı, Hak Dini Kur’ân Dili, IV, 2618. Bevl (idrar) eserini de, su ile temizledikleri rivayet edilir.

[3] Tevbe, 9/108.

Veliler sofrası

Allah (c.c), mahlûkları ile sana ezâ ettiriyor. Bunu onlardan yüz çevirmen için yapıyor. Böyle yapınca, sen onlardan soğuyorsun. Allah (c.c), kendine döndürmek, seni her şeyden koparmak için böyle yapıyor.

Ey ârif, insanların senden yüz çevirmeleri ve seni zemmetmeleri eğer seni üzüyorsa, Allah'ın (c.c) senin hakkındaki ilmine bak. Allah (c.c) seni sevdi ise halkın sana ezâ etmesi bir kıymet ifade etmez. Yeter ki Mevlâ (c.c) senden razı olsun. Mahzûn olma, üzülme. Allah'ın (c.c) seni sevmesi ve kendi yolunda kullanması işe yarar.

Halkın sana hürmet etmesinden hoşlanmandan Allah (c.c) hoşlanmaz. Halkın hoşlanmasından sakın. Halkın seni methetmesine sevinme, zem etmesine üzülme. Ancak Allah'tan (c.c) hoşlanmalısın. Evlâdın, malın ve her şeyin senin için fitnedir. Ancak Allah'ı (c.c) seveceksin.

Bir hadis-i şeriflerinde Efendimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor:

“Bir suya attığın vakit, su nasıl açılırsa Allah'ın nuru bir mü'minin kalbine indiği vakit, onun kalbi de öyle açılır, genişler. Hoş ve lâtif bir sahra olur.”

Bunun üzerine Ashâb (r.a. ecmain):

“Ey Allah'ın elçisi, eğer tabiatın ve şehvetin uğursuzluğu ile o mü'min de kalbin açıklığını görecektir, göz, perdeli veya tozlu olursa; o mü'min, kalbinde bir genişlik ve açıklık peyda olduğunu nasıl bilir?”

Peygamber (s.a.s) Efendimiz:

“İmân edenin kalbi bütün dünya ehli, dünya malı, mülkü ve lezzetinden soğur. Bunlardan hiçbir zevk almaz. Dünya dostlarından ve kendi ahbablarından yabancılık duymaya başlar. O iman eden, bu nûrun indiğini işte bunlarla bilir.” buyurdu.

Allah (c.c), mahlûkları ile sana ezâ ettiriyor. Bunu onlardan yüz çevirmen için yapıyor. Böyle yapınca, sen onlardan soğuyorsun. Allah, kendine döndürmek, seni her şeyden koparmak için böyle yapıyor.

Alıntı: el-Hikemü'l Atâiye Şerhi

Atesteki Maşa

Yalçın ALBAYRAK

Terbiye kelimesinin eş anlamlısı, anlamdaşı olarak eğitim denilmektedir. Eğitim; *kişide bilinen ve istenilen yönde davranış değişikliği meydana gelmesi*(1) denilmektedir. Biliniyor; zira daha önceden o davranışın iyiliği tecrübe edilmiştir. İstenilmesi ise muteber kişiler tarafından itibar gören bir durum olmasındandır.

Kişinin, dervişin, talebenin bu şekilde davranışını içte ne dışta nasıl değiştirmek, eğitmek gerekir ki kalıcı olsun. Köşeyi dönünce bir daha ondan çıkmayın. Buna en iyi misallerden birisi **maşa** olsa gerek.

Maşalar var; kimisi ile ateşi karıştırırız. Kimi maşalarla ocaktaki yemeğin içindeki kızgın yağda pişen

yiyeceği çeviririz. Kimi maşalarla büyük fırınlardaki ateşi oradan oraya aktarırız. Dikkat edilir ise maşaların girdiği yerler hep çok sıcaktır. Ateşin hararetin son raddesine vardığı yerlerde kullanırız. Bununla insanların faydasına olan işler yaparız. Her maşayı da bir el tutmakta, onu yönlendirmektedir. El nereye götürür ise maşa o yöne hareket eder. Hiç itirazı olmaz onu kullanan ele.

- Beni oraya sokma, o ateş çok hararetli veya

- O tavaya beni ittirme. O kızgın yağ ile beni buluşturma diyen, dile gelen bir maşa henüz görülmemiştir dünyada. Öyle ya onun işi ne emredilir ise onu yapmaktır.

İşte maşadan kasıt henüz terbiyeye maruz kişidir. Yani kapıdaki eşiktir (derviş). Onu tutan el nereye yönlendirir ise oraya gider. Kızgın ateşlerden maksat celal tecellisi ile terbiyeye maruz kalmaktır ki zordur Allahualem. Şems (ks) hazretleri şöyle buyurmuşlardır; “*Celal ve cemal tecellisi kişini (terbiye görmesi) kemaline sebeptir.*”(2)

Yakar kişiyi (manevi) kemiklerinin iliklerine kadar. Ham olan aş bu ateş ile yemek olur. Devşirilir yeni bir hale. Faydalı olur etrafına.

Yanmaktan maksat olgunlaşmak, istikamet sahibi olmak, İslam'ın emirlerine dışta ve içte tam bağlanmaktır. Bu celale maruz kalan er kişi sabır gösterir ise hep bir üst makama dâhil olur. Zira haller geçici olup bir süre sonra uçar gönül penceresinden. Fakat makamlar(mertebeler) ise omuza takılan apoletler gibi kalıcı olur. Kişi ile daim kalır. Velez ki çok bariz bir hata yapmaya.

İşte maşanın itiraz etmeyişinin sebebi bu terbiye sonunda bu müthiş getiriye bildiği içindir. Peki, bunu nereden bilir ki maşa. Bilir çünkü daha önce bu merhaleden geçmiştir. Yavaş yavaş ateşin harareti arttırıldığında eski tecrübesinden sonunda kazanacağı durumu bilir. “*Derviş hürdür, nefer memiş değildir*”(3) denilmiş. Yani hep aynı yerde beklemes, beklememelidir. Tecrübe sahibidir. İrfan sahibidir. Olumsuz görünen şey de olsa bekler işin sonunu. Bakalım sonu hayır mı, şer mi? Demiyor mu Yüce Mevlâ: “... *Olur ki hoşunuza gitmeyen bir şey sizin için hayırlıdır ve olur ki, sevdiğiniz şey de sizin için bir şerdir. Allah bilir de siz bilmezsiniz.*” (4) diye. İşin sonu önemlidir. Akıbeti önemlidir. Eğer hayırsa tutar kaldırı. Eğer şer ise çevirir yüzünü. İstikametini ondan alır. Derviş kişi istikamet sahibi olmalıdır, buyurulmuştur.

Burada maşayı tutan el ise dervişin ustası yetiştiricisi (onun tapusunun!) sahibi olan kişidir. Manevi yol gösterici Allah dostlarıdır. Zira o daha önce o ateşe girmiş, her türlü sıkıntı ve meşakkati görmüş, tecrübe etmiş, onunla yaşamış sonunda ateşte pişen aş gibi olgunlaşmıştır. Bilir yolun nereye varacağını. Sonunda pişen aşın uygun kıvamda yanması ile güzel bir sofraya konacağı gibi, bu manevi ateş ile pişen kişinin de (Allah'ın izni ile) istikamet sahibi olup, garezden, ivazdan, yalandan,

desiseden, tecessüsten, kovuculuktan... vs. kötü huylardan temizleneceğini bilir. Çünkü pir-ü paktır kendisi. Allah (cc) onu fazlî kereminden insanlara hakikati kalplerine ayan etmesi için ezel-i takdirde seçmiştir. Niye seçmiş ve bize göstermiştir yüce Yaradan? Seçmiş çünkü bu maddi âlemin ağır bunalmılarından ancak onu yaşayan bir örnek olarak diğer insanlara rehber yapmıştır.

Peki, Kuran ve Sünnet var iken buna ne gerek var dersin cevabımız şudur. Bu yolda Peygamberimize (sav) Hz. Cebrail arkadaşlık, yoldaşlık edivermiştir. Sonra Hz. Ali'ye (kv), Hz. Muhammed Mustafa(sav) Efendimiz yoldaşlık edivermiştir. Bu iş yaşayan kişiden yaşaya kişiye aktararak günümüze kadar gelebilmiştir. Kesin şart budur.

Yunusemre'ye (ks) Hz. Tabduk Emre (ks) yoldaşlık, yol göstericilik etmedi mi? Mevlana(ks) Hazretleri'nin ufkuna Şems-i Tebrizi (ks) bir güneş gibi doğmadı mı? Ak Şemseddin(ks), Hacı Bayram-ı Veli'nin (ks) çadırından geçmedi mi? Bu usûl böyle olagelmıştır. Tasavvufta değişmez kaide olarak ta “*usulsüz vusûl olmaz*” denilmiştir. Herkes usule uyar ise bu dünyadan, vuslat âlemine vasil olabilir. Vasil olabilir, erebilir, erdirilebilir. Hem de keremi çok sultanın, Cenab-ı Allah'ın (cc) erdirmesi ile.

İşte böyle harc etmeli insan ömrünü Allah (cc) için, din-i İslâm için. *Durdur yerde testi dolmaz* denilmiş *kırk yıl geçse bile.*(5)

Biz, bize verilmiş böyle güzel emaneti, bize kadar zahmetlerle gelmiş bu güzel dini anlatalım, güzel ahlakın kokularını üzerimize sürelim ki yanımıza gelenler bu kokudan duysun da böyle güzelliklerin olduğu bahçeyi arasınlar. Bu gül kokularının olduğu İslami yaşayış bahçesine dâhil olsunlar. Ne demişler; “*Âyinesi iştir kişinin lafa bakılmaz.*”(6)

Allah'ın selamı, rahmeti, feyiz ve bereketi üzerinize olsun.

1. <http://www.tdk.gov.tr>

2. Şems-i Tebrizi (k.s)

3. Rıza Tevfik Bölükbaşı – Derviş İmanım şiiri

4. Bakara Sûresi, 216

5. Ümmün Sinan (k.s) – Erenlerin Sohbeti şiiri

6. Atasözü – Deyimler sözlüğü

Eş Şeyh Es Seyid Hacı Mustafa Hayri Öğüt'ün (k.s) **İhvanlara Yaptığı Konuşmadan Bir Kesit**

Evladım! Dünya ve ahret saadeti ancak Allah'ı (c.c) zikrededir. Allah'ın zikrini yapanlar dünya ve ahret selamet ve saadetine ererler. Şeriatla tarikatla amel edenler muvaffak olurlar. Yolumuz, şeyhimiz, mürşitlerimiz, pirllerimiz büyük zatlardır. Kuvvetli bir yoldur. Büyük bir caddedir. Çalışan mahrum kalmaz, inşallah, hem dünyada, hem ahrette. Yaramazların, bozguncuların anlattıklarına aldanmayın. Çatal kazık yere batmaz. Şâh Abdülkâdir Geylânî'den (k.s) rucû eden (dönen) mürit kolay, kolay felah bulmaz. Giderse kolay, kolay iflah olmaz... Siz bilmezsiniz, bu yolun birçok hâlleri var.

Sonra varlık ve benlik için değil de, evvel Allah'ın izniyle benim şeyhim 12 tarikten mezundur. 12 tarikten de bana izin vermiştir. Yani 12 tarikten irşada memurum. Onbaşı, çavuş falan filan değil... 12 tarikten mezunum.

Ama asıl işlettiğim tarik; Kâdirî, birinci Kâdirî...

Bütün tarikatlar haklıdır. Hakk'a giden yoldur. Lakin en büyüğü, en âlâsı, en kuvvetlisi Tarik-i Kâdirî'dir. Şâh Abdülkâdir Geylânî (k.s) gibi bir veli ne gelmiş, ne gelir.

Siz bilmezsiniz, bu yolun birçok hâlleri var.

Ben 12 tarikten izinliyim, 12 tarikte mezunum. Sonra bizim kolumuz, elhamdülillah çok yüksek bir koldur. Pirimiz de bütün evliyanın başı, reisi... Onun halifeleri de, hep zamanın kutupları. Onun için de mürşid-i azam, büyük mürşitler Peygamber-

re vekâlet yapmışlar. Hep Kutbu'l-Aktab'tan gelip Kutbu'l-Aktab'a gider.

Peygamber Efendimiz sallallâhu aleyhi ve sellem senelerdir vekâlet, naiblik yaparım elhamdülillah... 40 senedir bu yolda çalışıyorum. Yolumuz, hak yoldur. Çok kuvvetli bir şeyh vermiş. Pirimiz zaten pirlerin başı, evliyaların reisidir.

Bu Kâdirî'ye yapışın, çalışın inşallah feyz-yâb olursunuz. Onun bunun, şunun bunun anlattıkları nefsanî, şeytanî insanların sözlerine aldırmayın.

Beni anladın, değil mi? İnsanın gözü açık olursa açık olur.

Bu aciz, bu fakir... Hakiki mürşit, şeyh elinden tutmuşum. Pirim de yüksek, mürşitlerim de çok yüksek elhamdülillah. Bize yapışan, tarik ile gidenler Allah, Rasûl ve Pirimizden, Şeyhlerimizden feyiz alırlar inşallah.

Hiç şüphe etmesinler. Tarikimiz, yolumuz, hâlimiz, ahvâlimiz mükemmeldir elhamdülillah.

Hepsi paşa, generaldir; yüksek veliler, yüksek meşâyihler Peygamber sallallâhu aleyhi ve sellem senelerce vekâlet etmiş, nâib; Peygamber vekilliği yapmış, generallik, manevî paşalık kazanmış veliler... Bizim silsilemiz böyle, zincirimiz böyle gider elhamdülillah.

Anladın mı?

Toplantılarımıza, halaka-ı zikre her hafta, haftada bir iki gün devam ediniz.

son zamanlarda yitirdiğimiz duygu

hayâ

Nurdan ADAK

Nefsin eğitime ve huy güzelliklerine “edep” denir. Edep sayılan ve Müslümanda olması gereken özelliklerden biri de hayâ yani utanma duygusudur. Dine, ahlâka aykırı bir işten dolayı kalbin darlanması ve sıkıntılanması demektir. Hayâ hoş olmayan davranışların terk edilmesi, iyi olanın tercih edilmesi demektir. Kişinin hem kendine hem de çevresine saygı muamelesidir. Cüneyd-i Bağdadî hayâyı şöyle tanımlamaktadır; “Allah’ın nimetlerini ve kulluk babında yapılan kusurları görerek bunların arasında meydana gelen hâle hayâ denir.”

Utanma duygusu insanlarda doğuştan var olan bir haslettir. Hayâ sahibi insanlar toplumumuzda daima saygı ve itibar görmüşlerdir. Peygamber’in (s.a.v) verdiği habere göre hayâ sahibi olanlar cennete girecekler, çirkin davranışlarla başkalarını rahatsız edenler ise cezalarını çeceklerdir (Tirmizi, Birr, 65). Hadis-i şerifte, “Hayâ imandandır” buyrulmaktadır. (Buhari, İman, 16). Bu ifadeden maksat, “Hayâ imanının kemâлиндendir” demektir.

Hayâ mü’min ahlakıdır. Bu duygudan yoksunluk kişiyi pek çok kötü tutum ve davranışa sürükler. Utanma hissi zayıflamış kişilerin toplumda “haram sınırı” da yıkılır. Hayâsızlık aynı zamanda kişinin imanının zayıf olduğunun da alametidir. Peygamber Efendimiz “Utanmıyorsan dilediğini yap” buyurarak insanlardan utanmayanın Allah’tan da utanmayacağını belirtmiştir (İbn-i Mace, 17). Bu söz insana bir davranış ölçüsü de vermektedir. Kur’an-ı Kerim’de Allah şöyle buyurmaktadır; “İman edenler arasında kötülüğün, hayâsızlığın yayılmasını

isteyenler ve sevenler için dünyada da ahirette de elim bir azap vardır (en-Nur, 19).

Edep, kulluk ve tüm güzellikler hayâ ile gelir. Resûlullah (a.s) buyuruyor ki:

“Her dinin kendisine has bir ahlakı vardır. İslam’ın ahlakı da hayâdır.”

Tam bir hayâ sahibi olmak için Allah’a inanmak, O’nun emir ve yasaklarını öğrenip yapmak ve O’nun azabından korkmak lazımdır. Bunun için de din, iman ve ahlak bilgilerinin öğrenilmesi ve çocuklara, gençlere öğretilmesi gerekir. Ancak son zamanlarda bu duyguyu toplum olarak yitirdik. Şimdilerde anne babasının yanında bacak bacak üstüne atan, büyüklerinin huzurunda hiç çekimeden sigara içebilen, her türlü kötü sözü rahatlıkla söyleyebilen bir gençlik yetişiyor. Toplum hayâ duygusundan yoksun olduğu için bu halde.

Hayâ duygusu insanı yanıltan da uzaklaştırır. Bir gün Abdullah b. Ömer (r.a) koyun otlatmakta olan bir çocuğun yanına giderek koyunlardan birini kendisine satmasını ister. Çocuk satamayacağını koyunların kendisine ait olmadığını söyler. Abdullah b. Ömer (r.a):

“Sahibine koyunu kurt yedi dersin. Böylece para sana kalır.” der. Çocuğun cevabı kendisindeki güzel ahlakı yansıtır:

“Sahibime kurt yedi, diyeceğim. Peki, söyle bana Allah bunu görmeyecek mi?” diye cevap verir.

Bizlerde fitratımızda olan bu güzel duyguyu söz ve davranışlarımıza yansıtarak yaşayalım. Rabbim bizleri katında hayâ eden kullarından eylesin.

Buyurun Efendim!

Rasim ÖZDENÖREN

Hız. Ali'nin ağabeyi Cafer b. Ebu Talib'in oğlu Abdullah, sıcak bir günde, bir kabilenin hurmalığına inmişti. Abdullah burada dinlenirken, hurmalıkta çalışan köleye, yemek vakti üç parça ekmek geldiğini gördü.

Adam ekmeklerden birini ağzına götürmek üzereydi ki, birden önünde açlığı her halinden belli bir köpek belirdi.

Köle elindeki ekmeği köpeğin önüne attı. Köpek ekmeği derhal yedi. Köle ekmeğin ikinci parçasını da attı. Köpek bunu da bir kerede sildi süpürdü.

Köle bunun üzerine üçüncü parçayı da köpeğe verdi. Kalkıp, yeniden işine dönmek üzereydi ki, olup biteni uzaktan seyreden Abdullah, yaklaşmış sordu:

– Ey köle, bugünkü yiyeceğin ne kadardı? Köle sıkılarak cevap verdi:

– İşte bu üç parça ekmek...

– O halde neden kendine hiç ayırmadın?

– Baktım ki, hayvan çok aç. O halde bırakmak istemedim.

– Peki, sen ne yiyeceksin şimdi?

– Oruç tutacağım.

Bunun üzerine, Abdullah b. Cafer, köleden sahibini, evinin nerede olduğunu sordu. Sonra da gidip adamdaki bu hurmalığı içindeki köleyle birlikte satın aldı. Sonra döndü, köleye bu tarlayı ve onu sahibinden satın aldığını söyledi ve ekledi:

– Seni azad ediyorum. Bu hurmalığı da sana hediye ediyorum.

Cömertliğiyle meşhur Abdullah b. Cafer, kendisinden daha cömert birini tanıyıp tanımadığı sorulduğunda, bu olayı anlatır ve:

– Ama o köpeğe topu topu üç parça ekmek vermiş; sense ona koskoca bir hurmalığı ve hürriyetini vermişsin, dediklerinde, şu karşılığı verirdi:

– Ama o elindeki her şeyi verdi; ben ise elimdeki bir kısmını...

Sözün Özü: Cömertlik miktarla değil, o miktarın bütçemizde tuttuğu nispetle ölçülür, ölçülmelidir.

Ancak insanların her şeyin fiyatını bildiği, fakat hiçbir şeyin değerini bilmediği günümüzde bu gerçekliği onlara nasıl anlatmalı?

Zikir

Meclislerinin Fazileti

Ebu Hüreyre (r.a) şöyle buyurmuştur: **“Gök ehli, içerisinde Allah’ın (c.c) zikredildiği evleri tıpkı bir yıldız gibi görür.”**

Hz. Peygamber (s.a.s) şöyle buyurmuştur:

“Allah’ı (c.c) zikretmek için bir mecliste oturanları, melekler, halka çevirerek kuşatırlar. Allah’ın rahmeti kendilerini kapsar ve Allah Teâlâ, onları nezdinde bulunan kimselerin yanında anar.” (İmam Ahmed, Ebu Ya’lâ ve Taberânî, Enes’ten)

“Sadece Allah (c.c) rızası için bir araya gelip O’nu (c.c) zikredenlere göklerden şöyle seslenilir: ‘Bağışlanmış olarak kalkınız! Ben sizin seyyie (kötülük)lerinizi hasenelere (sevaplara) tebdil eyledim.’ ” (Müslim, Ebu Hüreyre’den)

“Bir araya gelip de Allah’ı (c.c) zikretmeden ve Rasûlü’ne (s.a.s) salavât-ı şerîfe getirmeden dağılan bir kavmin bu toplantıları kıyâmet gününde kendilerine üzüntü ve hasret vesilesi olur.” (Tirmizî, Ebu Hüreyre’den)

Hz. Dâvud (a.s) şöyle buyurmuştur: **“İlâhî! Benim seni zikredenlerin meclislerinden geçerek gaffete dâlanların meclislerine doğru gittiğimi gördüğün zaman, daha o meclise varmadan önce ayağımı kır. Zira ayağımın bu şekilde kırılması benim için senden gelen bir nimet olur.”**

Hz. Peygamber (s.a.s) şöyle buyurmuştur:

“Mü’min kulun salih bir meclisi, iki milyon kötü meclisinin keffâreti olur.” (Deylemî, İbn Vede’adan)

Süfyan b. Uyeyne de şöyle buyurmuştur: **“Bir kavim Allah’ı (c.c) anmak üzere bir araya geldiği zaman şeytan ve dünya onlardan uzaklaşır. Şeytan, dünyaya ‘Sen bunların ne yaptıklarını görmez misin?’ der. Dünya da şeytana şu karşılığı verir: ‘Sen onlara bakma! Dağıldıkları zaman ben onları teker teker boyunlarından tutup sana getiririm!’”**

Bursa Ulucami'indeki Levhanın Sırrı

Câmi-i Kebîr'in batı duvarına asılan büyük levha diğerlerinden farklı özelliktedir. Buradaki yazıda Hz. İbrahim (a.s) ile büyük melekler Cebrail (a.s) ve Mikail (a.s) arasında geçen bir konuşma yazılıdır.

"Hz. İbrahim (a.s) büyük peygamberlerdendir."

Cenâb-ı Hakk, kendisine **"Halil'im (Dostum)"** diye hitap etmiştir.

Bunu duyan melekler "Halil'im" hitabının neden dendiğini merak ederler.

Cenâb-ı Hakk (c.c):

"İki elçi gidin görün!" deyince iki büyük melek Hz. İbrahim'in malıyla meşgul olduğu bir anda, aniden karşı-sında insan suretinde belirirler.

Hz. İbrahim onları görünce korkar ve:

"Sizden mülkün ve melekler âleminin sahibi olan Allah'a (c.c) sığınırım" der.

Karşılık olarak Cebrail (a.s):

"Subbûhun kuddûsün rabbünâ ve rabbü'l-melâiketi ve'r-rûh" deyince, bu Hz. İbrahim'in çok hoşuna gider.

Zengin bir peygamber olan Hz. İbrahim (a.s):

"Malımın hepsini size veriyim bana bunu öğretin, ezberletin." der.

*gel seninle
dost olalım!*

Zül-Cenâheyn

Kalpten kalbe konuşalım,
Yekvücutta kavuşalım,
Sevişelim koklaşalım,
Gel seninle dost olalım!
Kulunu eyleme bitâb,
Kalmasın orada hicâb,
Elimdeki yüce Kitab,
Gel seninle dost olalım!
Terk edeyim sokakları,
Yaktım yıktım kilâbları,
Bırakıp dünyalıkları,
Gel seninle dost olalım!
Âyet âyet, sûre sûre,
Yüzüm gözüm süre süre,
Bereket ver şu ömüre,
Gel seninle dost olalım!

Tûr dağında Musa gibi,
Tufanlarda Nuhlar gibi,
Âdem gibi Havva gibi,
Gel seninle dost olalım!
Ateşler bizi yakmasın,
Bıçaklar bizi kesmesin,
Nâdân acı söz demesin,
Gel seninle dost olalım!
Toprak toprak, yaprak yaprak,
Elim sana uzatarak,
Cemale hayran kalarak,
Gel seninle dost olalım!

Habîbinin hadisleri,
O mübarek gül sözleri,
Kamaştırsın nur gözleri,
Gel seninle dost olalım!
Karlı dağları aşalım,
Tek hedefe gel koşalım,
Mekkelere buluşalım,
Gel seninle dost olalım!
Elim kolum bağlı olsun,
Kalbim sana bağlı olsun,
Hitapların ballı olsun,
Gel seninle dost olalım!
Ey gözlerim, ey ellerim!
Ey benim güzel emellerim,
Bitsin artık şu dertlerim,
Gel seninle dost olalım!
Uzanayım ta göklere,
Haykırayım şu yerlere,
Güneş ol, gir şu kalplere,
Gel seninle dost olalım!

Cuma Hutbesinde Hz. Cebrail'in 3 Duası

Peygamber Efendimiz (a.s) bir gün minbere çıkarken, her adımda "âmin" dedi: Bir adım çıktı, "âmin..."; bir adım daha çıktı, "âmin..."; bir adım daha çıktı, "âmin."

Hutbesi bittikten sonra: "Yâ Rasûlallah! Minbere çıktığınız zaman her adımda amin dediniz" diyerek sebebini sordular.

Buyurdu ki: **"Cebrail (a.s.) üç dua etti, ben de onlara amin dedim.**

Birincisi: Cebrail (a.s.): 'Annesine, babasına veya sadece onlardan birine ulaşmış bir evlat, (onlara güzel hizmet edip, onların hayır duasını alıp) cenneti kazanamadıysa, ona yazıklar olsun/burnu yerde sürtünsün!' dedi, ben de amin dedim."

(Demek ki insanın bir evlat olarak, anne babasının rızasını kazanması, onların elini öpmesi, gönlünü alması, hizmet eylemesi, böylece cenneti kazanması gerekiyor. Ve bu yoldan cenneti kazanmak çok da kolaydır. Buna rağmen bunu başaramayana, anne babasının rızasını almadığı için cennete giremeyeceğine yazıklar olsun ve olacaktır.)

İkincisi: "Cebrail (as): 'Sen peygamber olarak bir insanın yanında anıldığı zaman, sana salat-ü selâm getirmezse; ona yazıklar olsun!.. Onun burnu yere sürülsün!' dedi. Ben de ona amin dedim."

"Muhakkak ki Allah ve melekleri Peygambere hep salat (rahmet ve sena) ederler. Ey iman edenler! Siz de ona salat edin ve tam bir içtenlikle selâm verin."(Ahzab, 33/56) mealindeki ayet de salavat-ı şerifenin ne kadar önemli olduğunu göstermektedir. Allah'ın bu açık teşvik ve davetine rağmen, yanında ismi anıldığı halde Peygamber Efendimize (asm) salavat getirerek kısa yoldan büyük sevaplar kazanmayı düşünmeyen kimse, herhalde "yazıklar olsun"u çoktan hakketmiştir.)

Üçüncüsü: "Cebrail (as): 'Ramazana eriştiği halde bir insan, buna Ramazanın feyzinden, bereketinden istifade edememiş, Ramazan gelmiş geçmiş de hâlâ Allah'ın mağfiret ettiği bir kul olamamışsa, Allah'ın affını, mağfiretini kazanamamışsa; yazıklar olsun o kula!.. Burnu yerde sürtsün!' diye dua etti. Ben de ona amin dedim."

(bk. Buharî, el-edebu'l-müfred- 1419/1998, Riyad- 1/338; Taberanî- evsat- h. no: 8994; Bezzar, h. no: 1405; Mecmau'z-zevaid, 10/164)